NO: 29

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN
JÎBO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEVİK

3 DM

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkeren hemû welatan yekbın! Karkeren hemû welatan û gelen bındest yekbın!

1 Mayıs'ı ve onun devrimci geleneğini yaşatacağız!

Bütün ülkelerin işçilerinin, dünya proletaryasının yiğit mücadele geleneğinin, proletarya ile ezilen halkların emperyalizme, sosyal emperyalizme, her türlü gericiliğe karşı ittifakının sembolü olan 1 Mayıs geliyor!

Bu yıl 1 Mayıs, ABD emperyalist burjuvazisinin, 8 saatlik işgünü için genel greve giden, ve gösteriler yapan Şikago'lu işçilere saldırısının, işçi sınıfının yiğit mücadelesini kana boyamasının 100. yıldönümünde; 1 Mayıs'ın uluslararası işçi sınıfınca bütün ülkelerde proleter enternasyonalisti bir ruhla omuz omuza kutlanmasında dönüm noktası olan bu katliamın 100. yıldönümünde daha özel bir anlam kazanıyor.

Bu 1 Mayıs'ta;

Sınıf mücadeleci, devrimci 1 Mayıs mı— yoksa bahar gezintisi mi?

Proletaryanın sınıf mücadelesinin proleter enternasyonalisti ruhunun gösterisinin bir aracı mı—

Yoksa emperyalist burjuvazinin ve onun uşaklarının reformist-şövenist gösterileri mi?

İkilemi bütün yakıcılığı ile ortada duruyor.

Bu ikilemde Komünistlerin, sınıf bilinçli işçilerin, ve devrimci olanların vereceği cevap açıktır, açık olmak zorundadır:

1 Mayıs'ın devrimci, sınıf mücadeleci si geleneği; bütün ülkelerde işçi sınıfının, emekçilerin düşmanı olan emperyalist, sosyal-emperyalist burjuvazi ve onun uzantılarının, tüm gericilerin her türlü baskı ve saptırma çabalarına karşı yaşatılmak; 1 Mayıs 1886'da Şikago işçilerinin kanı ve canı pahasına yükselttikleri kızıl bayrak yükseklere kaldırılmak zorundadır!

1 Mayıs'ta, gücünün elverdiği ölçüde, bütün şartları zorlayarak, 1886'nın devrimci geleneğini yaşatmaya çalışmayan, devrimci bir konumda duramaz!

Bu, 1 Mayıs'ın işgünü olarak kabul edildiği, 1 Mayıs gösterilerinin en açık faşist baskılarla engellendiği ülkemizde ve onun gibi ülkelerde, bu yasakları kırabilmek için yapılabileceğin en fazlasını yapmak anlamına gelir. Bu, 1 Mayıs'ın emperyalist burjuvazi tarafından resmi tatil olarak ilan edildiği, "emek" günü olarak ilan edildiği ülkelerde, 1 Mayıs'ın emperyalist burjuvazinin çeşitli siyasi temsilcileri önderliğinde, emperyalist bir politikanın propaganda araçları olarak kutlandığı ülkelerde ise, bu 1 Mayıs sahte-kârlıklarının devrimci alternatiflerini koyabilmek için elden geleni yapmak anlamına gelir.

Erkek ve kadın işçiler, yoldaşlar, devrimciler!...

1 Mayıs 1986'ya Türkiye proletaryası ve Türkiye halkları çok zor şartlar altında giriyor.

Emperyalizme bağımlı hakim sınıfların 12 Eylül sonrasında bir anlamda yeniden düzenlenen faşist devlet çarkı bütün kurumları ile işçi sınıfına, köylülere, tüm emekçilere, ezilen Kürt ulusuna, ezilen Türk olmayan milliyetlere azgınca saldırıyor. Onlar bir yandan halk yığınlarına saldırırken, diğer yandan da demokrasiye geçtikleri üzerine nutuklar atıyorlar.

Geçtiklerini söyledikleri demokrasi öyle bir demokrasidir ki, gerçekte emperyalizmin uşağı komprodar patronların, toprak beylerinin, bir avuç tefeci tüccarın, asalağın, vurguncunun, talancının; işçi sınıfı, köylüler ve tüm emekçiler üzerinde (Devamı s. 2'de)

sömürü düzenlerini sürdürmesi temeli üzerine kuruludur.

Öyle bir demokrasidir ki geçtikleri demokrasi, işçi sınıfının, köylülerin, tüm emekçi halkın örgütlenme özgürlüğü yoktur! İşçi sınıfının, emekçilerin haklarını savunan düşüncelerin propaganda özgürlüğü yoktur! İşçi sınıfı ve emekçi halk için bu demokrasinin öngördüğü tek özgürlük, kendini sesini çıkarmadan sömürttürme, ve ezdirme özgürlüğüdür! İşçi sınıfı ve emekçi halk için bu demokrasi, gerçekte çeşitli tonlarda faşist zulüm, işkence, zindan demektir.

Öyle bir demokrasi ki, çeşitli milliyetlerden onbinlerce devrimci, demokrat ve komünisti zindanlara tıkmıştır. Tek "suç"u bağımsızlık, halk demokrasisi ve sosyalizm için savaşmak olan yüzlerce devrimciyi kurşunlamıştır; onbinlercesini faşizmin işkencehanelerinde işkence tezgahından geçirmiştir; onbinlercesini faşist mahkemelerde yargılamıştır, ve yargılamaktadır.

Öyle bir demokrasi ki, düşünen beyinler, düşündüğünü söyleyen diller, yazan eller için işkence, zindan, zulüm öngörür...

Ve öyle bir demokrasidir ki geçilen demokrasi, Türk olmayan milliyetlere zulüm, Kürt ulusunun ayrılma hakkının zorla gaspedilmesi üzerine kuruludur.

1984 Ağustos'unda PKK savaşçılarının, Türkiye'de bağımsız bir Kürdistan amacıyla başlattığı ve PKK'nın "halk savaşının başlangıcı" olarak adlandırdığı, gerçekte "öncü savaşı" düşüncesinin pratiğe yansıtılması niteliğindeki gerilla eylemleri karşısında Türk faşist devletinin tavrı, geçilen demokrasinin ne menem birşey olduğunu pratikte çok açık bir şekilde sergilemiştir.

PKK'nın eylemlerine karşı Türk faşistleri ideolojik-siyasi-askeri alanda PKK'ya karşı, onun şahsında Kürt milli hareketine karşı, genel olarak Kürdistan halkına karşı, tarihi şöven saldırılarla, milli zulüm, yoketme siyasetleri, soykırım örnekleri konusunda hayli zengin olan TC'nin, rezil geçmişine yaraşır boyutlarda bir saldırıya, gerçek anlamı ile bir savaşa girişti.

Türk faşist devleti, şimdi Kürdistan'da girıştiği; bugünkü şartlarda öncelikle PKK'nın örgütlü gücünü yoketmeyi hedefleyen, uzun süreçte "Türkiye'nin devleti ve milleti ile bölünmezliği" şöven-ırkçı talebini sonsuza dek sürdürmeyi amaçlayan savaşında, yalnızca ordusu, polisi, jandarması ile değil, aynı zamanda "Kürdü Kürde kırdırma"nın bir aracı olan "köy korucuları" ile de saldırıyor. Yani Türk faşistlerinin geçtiklerini söyledikleri demokrasi, Kürt milleti için, onun özgürlük isteği ve mücadelesinin zorla ezilmesinden, ayrılık hakkının faşist zulümle elinden alınmasından; kan'dan, katliamdan, korkudan, zulümden başka birşey değildir.

Kürt ulusu için milli baskı bugün bu boyutlara ulaşmıştır. Ama milli baskı yalnızca Kürt ulusuna değil, Türk faşistleri tarafından, Türkiye'de Türk olmayan bütün milliyetler üzerinde, ölçüsü-boyutları değişik olarak uygulanmıştır, uygulanmaktadır.

Türk faşistlerinin milliyetçi-şöven saldırıları yalnızca TC sınırları içinde değil, onun dışında da sürmektedir. 1974'te Türk faşistlerinin işgaline uğrayan Kuzey Kıbrıs'ta, Türk faşistlerinin iyice yerleşme, ilhakları nı Kıbrıs'ın kuzeyinde kurdukları kukla KKTC aracılığı ile uluslararası burjuva hukuku açısından meşrulaştırma çabaları son dönemde büyük boyutlara varmıştır.

Türkiye'de, Türk olmayan milliyetler üzerinde milli zulmün şampiyonluğunu yapanlar, Türkiye Cumhuriyeti devleti sınırları dışında da Türk milliyetçiliği-şövenliği temelinde yayılma siyaseti izleyenler; utanmadan Bulgaristan'da sosyal-faşistlerin Türkler üzerinde uyguladıkları baskı sözkonusu olunca "milli baskıya karşı savaşan" aslan kesiliyorlar! Onların Bulgaristan'da, Yunanistan'da vb. Türkler üzerinde baskılara karşı çıkması, gerçekte milli baskıya genelde karşı olmalarının değil; Türk milliyetçisi-şöveniste olmalarının ürünü, ve saldırı ve tehdit siyasetlerinin aracıdır. İşte geçilen demokrasinin bir yüzü de budur!

İÇİNDEKİLER

1 Mayıs'ı ve onun devrimci geleneğini yaşatacağız! . . . s. 1

Kürşat Timurluoğlu'nun karşıdevrimci bir siyasi cinayet sonucu öldürülmesi ve bu olay hakkında bazı grupların tavırları üzerine . . . . . s. 5

Faşist Türk devletinin hiçbir saldırı ve tehdidi Kürt ulusunun varlığı ve ulusal kurtuluş mücadelesini yok edemez! s. 9

HAİTİ... FİLİPİNLER... Halk yığınları mücadele ediyor Burjuva klikleri nöbet değiştiriyor! s.12

Olaf Palme'nin öldürülmesi ve PKK'nın tavrı üzerine . . . s.14

Ortak Tartışma Yayın Organı üzerine tartışma s.17

8 Mart Uluslararası Kadınlar Gününde yapılan toplantılar ü. s.29

Geçilen demokrasinin sahteliği o kadar açıktır ki; hakim sınıfların siyasi temsilcilerinden bir bölümü, öncelikle de 12 Eylül askeri faşist cuntası tarafından, hakim sınıfların çıkarlarını doğru dürüst koruyamadıkları için bir süre devre dışı bırakılan, ve siyaset yasağı ile cezalandırılan Demirel, Ecevit gibileri başta olmak üzere, geçilen'in demokrasi olmadığını söylüyor, demokrasi havarisi olarak ortaya çıkıyorlar.

Bunların uğrunda mücadele ettiklerini söyledikleri demokrasi de **özünde** emperyalizmin ve uşaklarının, işçi sınıfı ve tüm ezilenler üzerindeki sömürülerini ayakta tutma esas amacına hizmet eden bir diktatörlükten başka birşey değildir. Onların istedikleri demokrasinin, uğrunda mücadele ettiklerini söyledikleri demokrasinin ne menem birşey olduğu, geçmişte bunların hükümette oldukları dönemde uyguladıklarının ne olduğuna bakılarak görülebilir. Bugün demokrasi havarisi kesilen Demirel, geçmişte 1. ve 2. MC adlı faşist koalisyon hükümetlerinin mimarı, bu dönemdeki faşist uygulamaların doğrudan, baş sorumlusudur.

Demokrat(!!!) Ecevit, Kıbrıs'a Türk faşist devletinin saldırısının altına imzayı basan başbakandır. Dönemindeki faşist uygulamaların baş sorumlusudur. Birçok ilde sıkıyönetimi ilan eden Ecevit hükümetidir! Bunların geçmişte yaptıkları, gelecekte yapacaklarının garantisidir! Hiç kimse hayale kapılmamalıdır!

Bugün Türkiye'de geçildiği söylenen demokrasi, gerçekte komprador patronların ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğüne geçirilmiş kaba bir maskeden başka birşey değildir. Demirellerin, Ecevitlerin, ve evet bugün Türkeşlerin de(!) uğrunda mücadele ettikleri "demokrasi" de, özde bugünkü demokrasiden değişik birşey değildir. Olmayacaktır.

Bu "demokrasi"lerde işçi sınıfı ve emekçi yığınlar açısından birtakım demokratik hak ve özgürlüklerin kullanılma derecesinin ne olduğunu, olacağını belirleyecek olan **esas faktör**, hakim sınıflarla işçi sınıfı ve emekçi yığınlar arasındaki sınıf mücadelesidir; bir dizi demokratik hak ve özgürlüğü kullanmak hakim sınıfların bu hak ve özgürlükleri verip vermemesinde değil, işçi sınıfının bu hak ve özgürlükleri hakim sınıflardan sınıf mücadelesiyle **söke söke** alıp almamasına bağlıdır!

Ülkemizde işçi sınıfına ve tüm emekçi halka tam bir örgütlenme özgürlüğü; işkenceye son, devrimci tutuklulara özgürlük, sansüre son, basın özgürlüğü gibi genel demokratik talepler, işçi sınıfının ve emekçi yığınların yaşama şartlarını düzeltmeye yönelik ekonomik talepler de savunulmak zorundadır. Ama bu talepler reformistlerin, revizyonistlerin yaptığı gibi, devrim mücadelesinden bağımsız, ona tabi olmayan bir şekilde değil, devrim mücadelesine tabi olarak, devrimci bir tarzda savunulmak zorundadır.

Bu, bu hakların ancak işçi sınıfının ve emekçi yığınların uzlaşmaz sınıf mücadelesi sonucu alınabileceğinin kavranması ve kavratılması; ve bu hakların gerçek garantisinin işçilerin-köylülerin devrimci diktatörlüğü olduğunun bilince çıkartılması yönünde bir çalışma yürütmeyi gerektirir.

Bugün bu açıdan durum kuşkusuz kötüdür. İşçi sınıfı, köylüler, tüm emekçi halk, 12 Eylül 1980 sonrasında emperyalizm ve hakim sınıflar karşısında önemli bir yenilgi almıştır, en örgütsüz, en zayıf dönemlerinden birini yaşamaktadır. Bütün devrimci örgütlerin çok ağır kayıplar vermiş olduğu, emekçi yığınların ekonomik-demokratik taleplerini savunan en basit örgütlenmelerin bile faşist zorbalıkla dağıtıldığı bir ortamda, emperyalizme bağımlı Türk burjuvazisi "boş bulduğu" meydanda at oynatmak durumundadır.

1985 yılında işçi sınıfının, köylülerin, emekçi yığınların durumdan hoşnutsuzluğu, homurtulara dönüşmeye başlamanın işaretlerini vermiştir. Hakim sınıfların parçası olan Türk İş yönetimi bile bu hoşnutsuzlukların gide-rek artması, ve ilerde Türk-İş dışında kanallara akması tehlikesini önleyebilmek için, sert çıkışlar yapma, ve muhalefetini dile getirme ihtiyacını duymak zorunda kalmış, 12 Eylül sonrasının ilk işçi mitingleri, yürüyüşleri —şimdilik hakim sınıfların kontrolu altında— yapılmıştır.

Diğer yandan köylüler içinde hoşnutsuzluk artmaktadır. Aydınlar içinde, öğrenciler içinde hoşnutsuzluk artmaktadır. Ve bunlar şimdilik çok sınırlı taleplerle de olsa, eylemlere dönüşme işaretleri de vermektedir. Mesela öğrenci yurtlarında baskılara karşı pasif direnişler, YÖK karşısındaki tavırlar vb. bunun işaretleridir. Kürdistan'da milli uyanış ise, Türkiye devriminin anahtar sorunlarından birinde artık yok edilemeyecek boyutlara ulaşmıştır. Bütün bunlar, 1980 12 Eylülü sonrasında hakim sınıfların belli bir süre gerçekleştirdikleri, ve sürekli kılmaya çalıştıkları mezar sessizliğini sürekli kılma planlarının gerçekleşmediğinin, ve gerçekleşemeyeceğinin açık kanıtlarıdır.

Hakim sınıfların bir bölüm siyasi temsilcisinin de, özellikle şimdi yığınların "İşkenceye son", "Fikir özgürlüğü", "Sendika özgürlüğü", "Genel af"; ve siyasi alanda en genel talep olarak "Demokrasi" talebine sahip çıkmalarında kuşkusuz bu gelişmenin büyük payı vardır. Onlar şimdiden gelişen, gelişeceğinin işaretlerini veren, ve mutlaka da gelişecek olan kitle hareketlerini kendi iktidar dalaşmalarında kaldıraç olarak kullanmanın hesapları içindedir. Ne yazık ki, komünist hareketin güçsüzlüğü, ve Marksizm-Leninizm-Komünizm adına hareket eden bir dizi oportünist-revizyonist akımın da hakim sınıfların kuyruğuna takılması, etkiledikleri kitle arasında da kuyruğa takılma propagandaları sonu

cu, kısa sürede gelişme, halk yığınlarının mu halefetinin, hakim sınıfların şu ya da bu ke siminin iktidar dalaşının aracı olarak kulla nılma ihtimali yönündedir. Buna rağmen bu mü cadelelerde işçi sınıfının ve emekçilerin öğ reneceği çok şey vardır. Komünistler, işçi sı nıfı ve emekçi halkın haklı talepler temelin deki mücadelelerini desteklemek, onun içine doğru bilinci taşımak yükümlülüğü ile karşı karşıyadır.

12 Eylül sonrası girilen koyu karanlık yır tılmış; yaratılan mezar sessizliğinin sonsu za dek sürmeyeceği görülmüştür. Hakim sınıf ların çeşitli kesimlerinin halk yığınlarını kendi kuyruklarına takmaları durumu da sonsu za dek sürmeyecektir. Yeniden yükselen sınıf mücadelesi içinde Komünistler ergeç işçi sı nıfının önderliğini ele geçirecek, işçi sını fı önderliğinde bütün emekçi sınıfların, tüm ezilenlerin mücadelesi doğru raya oturacak - tır. Faşizmin karanlığı yenilecektir.

1 Mayısların, işçi sınıfının birlik, müca dele, dayanışma günü olarak kitlesel bir şe kilde meydanlarda kutlanacağı günler yine ka zanılacaktır!

İşçiler, köylüler, tüm milliyetlerden e mekçi halkımız; sınıf mücadelesi içinde di şinden tırnağına kadar silahlı olan düşmana karşı, faşist Türk devletine karşı silaha sa rılacak, bu devleti işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimi ile paramparça ede - cektir!

İşçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimi Türkiye'nin emperyalizme bağımlılığı na son vermenin, Türkiye'de ortaçağ karanlı ğını yıkmanın, feodalizmi tasfiye etmenin bi ricik yoludur!

İşçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimiyle kurulacak olan İşçilerin-Köylüle rin Devrimci-Demokratik Diktatörlüğü, Türki ye'nin çeşitli milliyetlerden halkı için de mokrasiyi kazanmanın biricik yoludur!

İşçi sınıfı önderliğinde halkın demokra tik diktatörlüğü; işçi sınıfına, köylülere, bütün halk sınıf ve tabakalarına en geniş de mokrasi; halk düşmanları üzerinde kesin dik tatörlük demektir!

İşçi sınıfı önderliğinde, İşçilerin-Köylü lerin Devrimci-Demokratik Diktatörlüğü şart larında Kürt ulusunun ayrılma hakkı tanına - cak, Kıbrıs üzerindeki faşist işgal kaldırı lacak, Kıbrıs üzerinde iddia edilen her "hak" kökten reddedilecek; ve Türkiye'de tüm milli yetlere tam hak eşitliği sağlanacaktır!

İşçi sınıfı önderliğinde demokratik halk diktatörlüğü, işçi sınıfının sınıfsız toplu mu yaratma, Komünizme varma mücadelesinde sa dece bir ara aşamadır! İşçi sınıfı demokra - tik devrimin gerçekleşmesiyle birlikte emek çi yığınları kendi etrafında birleştirip pro letarya diktatörlüğünü gerçekleştirecek; pro letarya diktatörlüğü şartlarında sosyalizmi inşaya girişecektir. Bütün dünyada işçi sını fıyla omuz omuza Komünizme yönelecektir!

Ne askeri faşist cunta, ne parlamenter de mokrasi maskeli faşist diktatörlük!

Türkiye'de demokrasiyi kazanmanın tek yolu işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk dev rimidir!

1 Mayıs 1986'da Türkiye'de görev, devrimin bu genel programatik taleplerinin savunulma sı, onların merkeze konularak savunulması ya nında, bizlerden özel olarak şu görevleri de talep etmektedir:

Bu 1 Mayıs'ta, PKK ile faşist Türk devle ti arasındaki silahlı çatışmalarda; açık - se çik ve yüksek sesle, PKK'nın mücadelesinde Kürt ulusunun milli haklarının gaspedilmesi ne karşı çıkan kesinlikle haklı olan, demok ratik muhtevayı bütünüyle desteklediğini açık lamak görevdir. Bunu yapmayanın; bunu yapma mak bir yana, tersine PKK'ya karşı savaşın ob jektif yandaşı olarak hareket edenlerin, bu noktada proleter enternasyonalizmini, Mark - sizm-Leninizmi bir yana bırakalım, demokrat olduklarını bile söylemeye hakları olamaz!

Biz komünistler, açıktır ki, milliyetçi bir örgüt olan, tutarlı anti-emperyalist bir konumda bulunmayan, bir dizi noktada yanlış, burjuva çizgiye sahip olan PKK'nın, ne çizgi sinin, ne de kendisinin Marksizm-Leninizm'le ilgisi olmadığını teşhir ederiz! Onun çizgi sinin Kürt ulusunu gerçek anlamda kurtuluşa götürecek çizgi olmadığını ortaya koyduk ve koyarız. Ama bu hiçbir şekilde, PKK ile fa şist devlet arasındaki somut "savaş"ta taraf sız kalmamızı, PKK'nın hareketinin milli zul me yönelen yönünü desteklememizi engellemez!

1 Mayıs, proletaryanın enternasyonal nite liğinin dile getirildiği, proleter enternas yonalizminin bayrağının yükseklere kaldırıl dığı bir gündür. Böyle bir günde, bugünkü ko şullarda Türkiye'de Kürdistan'daki olaylarda tarafsız kalan, kesinlikle 1 Mayıs'ın devrim ci proleter enternasyonalist ruhuna ters dav ranmaktadır.

Proleter enternasyonalizmi, 1 Mayıs'ta Tür kiye'nin çeşitli milliyetlerden işçi sınıfı nın birliği düşüncesini; proleterlerin milli yeti ne olursa olsun tüm sınıf örgütlerinde ve özellikle de birleşik bir Bolşevik Parti de birleşmesini; bugün özel olarak Türk şöve nizmine karşı mücadeleyi merkeze koyarak sa vunurken; aynı zamanda Türkiye işçi sınıfı - nın uluslararası proletaryanın bir parçası ol duğu, ve bütün ülkelerde işçi sınıfı ile em peryalizme, sosyal-emperyalizme karşı mücade lede onlarla birleşmesi gerektiği bilincini yaymayı gerektirmektedir. Proletarya uluslar arası emperyalizme karşı; uluslararası müca dele yürütmek zorundadır.

Bu, özel olarak, son yıllarda Türk faşist leri tarafından iyice (Devamı s.31'de)

Kürşat Timurluoğlu'nun karşı devrimci bir siyasi cinayet sonucu öldürülmesi ve bu olay hakkında bazı gurupların tavırları üzerine

Hamburg Devrimci İşçi'nin önderlerinden biri olan Kürşat Timuroğlu, 25 Şubat günü evinin önünde pusuya düşürülerek kahpece kurşunlandı. Başından ve sırtından kurşunlanan Kürşat kaldırıldığı hastanede 27 Şubat günü öldü.

Kürşat'ın karşı-devrimci bir siyasi cinayet sonucu öldürülmesi üzerine, hemen hemen bütün "sol" gruplar tavır takındılar. Takınılan bu tavırlar birkaç açıdan dolayı üzerinde durulmaya değer niteliktedir.

Biz bu yazımızda, olayın geniş bir değerlendirmesini yapmayacağız; çünkü böyle bir değerlendirmeyi olaydan bir hafta sonra çıkardığımız geniş bir bildiride yapmış durumdayız. Bunun içindir ki, bu yazıda tavır takınan gruplardan sadece bazılarının tavırları üzerinde duracağız.

Kürşat için 8 Mart'ta Hamburg'da düzenlenen "cenaze töreni"ne 2000'i aşkın kişi katıldı. Arabadan belli aralıklarla yapılan merkezi konuşmalar dışında, yürüyüş kortejinde **hiçbir slogan atılmadı ve sözlü propaganda yapılmadı.** Esas itibariyle "yas töreni" diyebileceğimiz bir görünüm arzeden tören, evinin önünden başladı, araba konvoyu biçiminde sürdü, havaalanında son buldu.

Kürşat Timuroğlu'nun karşı-devrimci bir siyasi cinayet sonucu öldürülmesi, ilerici, demokrat, devrimci ve komünist herkesi üzmüştür. Onun öldürülmesi üzerine değerlendirmeler yapılırken, en başta bu olayın karşı-devrimci, ve Karşı-Devrime yarayan, Türkiye-Kürdistan "sol" hareketi içerisinde var olan ve giderek tırmandırılan "provokasyon ortamı"nı kamçılayan bir eylem olduğu tespit edilmek zorundadır. Olay bu ve benzeri temel doğrular çıkış noktası alındığında, doğru bir şekilde değerlendirilebilir ve Devrim için doğru dersler çıkartılabilir. Aksi davranışlar şu ya da bu yönde ve biçimde Karşı-Devrimin işine yarayan değerlendirmeler olacaktır. Nitekim **doğrudan bu olayla ilgili şu ana kadar tavır takınan grupların içinde, bizim dışımızdaki grupların tavırları tam da bu konumdadırlar.**

Bu tavra bir örnek, 8 Mart'taki cenaze töreni için yapılan —20'yi aşkın devrimci,karşı-devrimci; çeşitli millet ve ülkelerden grupların imzasını taşıyan— ortak çağrıdır. İkinci örnek ise, ERNK Hamburg taraftarları imzalı bildiridir.

"Arkadaşımız Kürşat Timuroğlu'nun öldürülmesi üzerine açıklama" başlığını taşıyan bu ortak çağrıda, öldürme olayı hakkında ve Kürşat'ın mücadelesi hakkında bilgiler verildikten sonra, olayın sorumlusunun kim olduğu bağıntısında şöyle denmektedir:

" Kararlı bir demokrat, antifaşist ve devrimci olan Kürşat'ın şüphesiz düşmanları vardı. Türk cuntası ve MİT, Türkiyeli faşistler, Alman neonaziler ve ırkçılar ilk aşamada bu olayla ilgili olarak akla gele bilmesine karşın, bu konuda en ufak bir kanıt bulunmamaktadır. Her ne kadar Kürşat cunta hükümeti tarafından vatandaşlıktan çıkartılmış ise de, CUNTANIN POLİTİK KARŞITLARINI YURTDIŞINDA ÖLDÜRMESİ BUGÜNE KADAR GÖRÜLMEMİŞ BİR OLAYDIR. Kürşat'ın özel bir nedenden dolayı vurulmuş olduğu konusunda ise, en ufak bir kanıt mevcut değildir.

Bütün somut şüpheler PKK üzerinde yoğunlaşmaktadır. Bu, KATİLİN POLİS TARAFINDAN PKK'LILAR ARASINDA ARANMASIYLA DAHA DA GÜÇLENMEKTEDİR. PKK yönetimi son yıllarda giderek artan bir yoğunlukta diğer sol grupları düşman görmeye ve kendini eleştiren herkesi hain olarak nitelemeye yönelmiştir. Kürşat PKK tarafından SON AYLARDA SÜREKLİ OLARAK HEDEF GÖSTERİLEN HAMBURG DEVRİMCİ İŞÇİ'NİN ÖNDE GELEN İSİMLERİNDEN BİRİSİ İDİ."

Kürşat Timuroğlu'nun PKK tarafından öldürüldüğünü iddia eden "ortak çağrı", bu iddiasını şu üç temel "gerekçe"ye dayandırmaktadır:

a) Cuntanın politik karşıtlarını yurtdışında öldürmesi bugüne kadar görülmemiş bir olaydır.

Önce bu gerekçe üzerinde duralım. Bu "gerekçe" kesinlikle **gerçeği yansıtmayan,** a yakları havada olan bir iddiadır. Bu niteliği gereği, pervasızca atılmış bir yalandır. Özellikle bu **"yalan gerekçe"** altına Atif'in imza atması büsbütün ilginç ve komiktir.

Çok değil, bundan yaklaşık üç yıl önce, "MİT tarafından Hollanda'da TKP/ML taraftarı" NUBAR YALIM arkadaşın öldürülme olayı vardır. 1982'nin 5 Kasımında Hollanda'nın Utrecht şehrinde kurşunlanarak ve bıçaklanarak öldürülen Nubar Yalım için 20 Kasım 82'de Batı Almanya'nın Köln şehrinde bir yürüyüş düzenlenmiştir. Ve bu yürüyüşe çağrı yapan TKP/ML imzalı bildirinin başlığı şöyle-

dir: "Nubar Yalım yoldaş, **faşist cuntanın** dip lomat maskeli eli kanlı katilleri tarafından hunharca katledildi". Bu gerçek bütün çıplaklığıyla ortadayken, "Cuntanın politik karşıtlarını yurtdışında öldürmesi bugüne kadar görülmemiş bir olaydır" "gerekçesi" de ne oluyor? Biz yanıtlayalım: Kürşat'ın öldürülmesinin PKK tarafından gerçekleştirildiğini mantıki ve siyasi olarak gerekçelendirmek için ortak çağrıcılar böyle bir YALANA ihtiyaç duymuşlardır. Yoksa böyle bir olayın gerçekleştiğini bilmemiş olmalarından dolayı değil.

Bu bağıntıda, bundan da önemlisi şudur: Varsayalım ki, cunta bugüne kadar yurtdışında politik karşıtlarını öldürme eylemine girmedi. Peki, bu demek midir ki, bundan sonra da bu tür eylemler yapmayacaktır? Ya da bu demek midir ki, Kürşat'ı öldürmüş olamaz? Bu sorulara "ortak çağrı" yapanların kesin yanıtı "Hayır, olamaz" şeklindedir. Neden olamaz sorusuna ise: "Bugüne kadar olmamıştır ki şimdi olsun"! yanıtı veriliyor. İşte bu mantık somut olarak bu olay bağıntısında, genel olarak Türk devletini, özel olarak da askeri faşist cuntayı AKLAMA İŞLEVİNİ GÖRMEKTEDİR. Karşı-Devrimin İŞİNİ KOLAYLAŞTIRMAKTADIR.

b) İkinci "gerekçe" şudur: "Bütün şüpheler PKK üzerinde yoğunlaşmaktadır. Bu, katilin PKK'lılar arasında aranmasıyla daha da güçlenmektedir."

Katilin polis tarafından PKK'lılar arasında aranmış olduğu bütünüyle gerçek olarak kabul edilse bile, bundan hareketle, otomatikman, katilin PKK'lı olduğu sonucuna varmak da yanlıştır.

Bu bağıntıda önemli olan, ve cevaplanması gereken bir soru da şudur: Polis katili neden PKK'lılar arasında arıyor? Bunun böyle olmasında, Kürşat'ın arkadaşları ve yakınlarının polise vermiş olabilecekleri ifadelerin vs. payı nedir? Bu sorular yanıtlanmaksızın, polisin katili PKK'lılar içinde aramasından hareketle, bu sonuca varılamaz. Bizim izlenimimiz odur ki, polisin katili PKK'lılar içinde aramasında, Kürşat'ın öldürülmesinden bir gün sonra yapılan "basın toplantısı"nda verilen bilgi ve değerlendirmelerin çok önemli bir rolü olmuştur.

c) Şimdi de gelelim üçüncü gerekçeye. Bu gerekçe şöyledir: "Kürşat PKK tarafından son aylarda sürekli olarak hedef gösterilen Hamburg Devrimci İşçi'nin önde gelen isimlerinden birisi idi."

'Kürşat'ı PKK öldürdü!' iddiasını belli ölçülerde mantıklı kılabilecek TEK GEREKÇE bizce budur. Gerçekten de, özellikle Çetin Güngör'ün PKK'nın deyimiyle "yurtsever biri tarafından cezalandırılması"ndan sonra, Hamburg Devrimci İşçi'nin "Semir öldürüldü" bildirisi, ve bu bildiriye karşılık olarak gerek Serxwebûn, gerekse "Suçlu ayağa kalk!" başlıklı özel sayıda yazılanlar bilindiğinde, bu yazılanların siyasi değerlendirmesi yapıldığında ayrıca PKK'nın kendi içinden ayrılanlara karşı ve PKK'ya karşı mücadele edenlere ve dışındaki örgütlere yaklaşımı, onları "sosyal-şöven", "milli hain", "işbirlikçi", "karşı-devrimci" vb. ilan ettiği, ve ajanlara karşı mücadele çizgisi değerlendirildiğinde, bu "gerekçe", üzerinde tartışmaya değer bir gerekçe olarak karşımıza çıkmaktadır.

Biz, olay hakkında bildiklerimiz, varolan ortamı değerlendirmemiz ve bu ortama nasıl gelindiği vb. sorularına verdiğimiz yanıtlar temelinde, bu "gerekçe"nin önemli bir ihtimal olduğunu düşünüyoruz. Ancak bu ihtimal kadar, askeri faşist cuntanın da Kürşat'ı öldürmüş olabileceğini düşünüyoruz. Ancak şunu tekrar vurgulamak isteriz ki, bizim için sorunun **esası**, Kürşat'ın kim tarafından öldürülmüş olabileceğinden çok, bu olayın siyasi değerlendirilmesi, bu ortama nasıl gelindi, bunda hangi grupların payları büyüktür vb. sorunlarıdır. Daha da önemlisi, bugün gelinen yerde "provokasyon ortamının" nasıl ve hangi yöntemlerle yıkılacağı sorunudur.

"Ortak çağrı"da eleştirmek istediğimiz bir diğer sorun ise, —genel yaklaşımımız ve bazı olaylar hakkında somut tavırlarımız önceden yazılı olarak Bolşevik Partizan'lar ve bildiriler aracılığıyla mevcut olduğu için kendimizi bu yazıda sınırlıyoruz— PKK'nın nasıl "İZOLE" edileceği sorunudur. Ortak çağrı bu konuda şöyle diyor:

> " Biz Federal Almanya'da yaşayan tüm demokrat ve ilericiler, yabancı ve Alman örgütleri gelecekteki cinayetleri engelleme ye davet ediyoruz. PKK'ya ve SEMPATİZANLARINA İLERİCİ ÇEVRELERDE HAREKET OLANAĞINI ENGELLEMEYE ÇAĞIRIYORUZ. ANCAK TÜM İLERİCİ ÇEVRELERİN PKK'YI HER ALANDA İZOLE ETMESİ HALİNDE PKK YÖNETİMİ CİNAYET POLİTİKASINI BIRAKMAYA ZORLANABİLİR. GELECEKTE BAŞKA CİNAYETLERİ ANCAK PKK'YA KARŞI OLUŞTURULAN İZOLASYON POLİTİKASIYLA ENGELLEYEBİLİRİZ."

Burada savunulan görüşlerin pratik uygulamada ne anlama geldiğini; 27 Şubat'ta Hamburg da yapılan bir toplantıda, ortak bildiri çıkaranlardan bazılarının önerileri göstermiştir. Sözü geçen eylem birliği toplantısında Partizancı ve Dev-İşçici bazı kendini bilmezler, devrimcilik adına, mesela PKK'lıların hukuki işlerine bakan ilerici avukatlara gidilerek, onların PKK'lıların işlerine bakmamasının talep edilmesini, PKK'ya karşı mücadele önlemleri içinde öneri olarak getirebilmişlerdir!

Bunun varacağı sonuç açıktır: Bu durumda bir yığın PKK taraftarı ve üyesi, faşist Türk devletinin eline teslim edilecektir. Sonra? Sonrası da açıktır: İşkence, hapishane, ölüm ... İşte "izolasyon" politikasının sadece "küçük bir unsuru" budur. Tabii bu da devrimcilik adına, komünistlik adına yapılıyor. Daha sı var: bu "önlemler", "devrimcilerin cinayet

ler" sonucu öldürülmesini engellemek adına ö neriliyor!

Biz kesin bir berraklıkla diyoruz ki, bu gibi "önlemler" Karşı-Devrimin işine yaramak tadır. Devrimcilerin siyasi cinayetlerle öldürülmesini engelleme adına, bir başka biçim de bu cinayetleri teşvik etmek, varolan provokasyon ortamını körüklemektir. Devrime, sosyalizme, Komünizme sempati besleyen bütün devrimcileri, bu tür yöntemleri terketmeye çağırıyoruz.

Kürşat'ın öldürülmesi ve PKK'nın tavrı

En başta şunu belirtmek isteriz ki, bugüne kadar izleyebildiğimiz kadarıyla PKK merkezi olarak bu olayla ilgili tavır takınmamıştır. Elimizde varolan tavır, "ERNK Hamburg Taraftarları" imzalı, 7 Mart 1986 tarihli bir bildiridir. Bu bildiri hakkında PKK'nın şu ana kadar olumlu ya da olumsuz yönde herhangi bir tavır takınmadığı da bir olgu olarak tespit edilmeli ve bu anlamda bu bildirinin PKK merkezini de bağladığını vurgulamalıyız.

"Devrimci-Demokratik Kamuoyuna: Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine yönelik geliştirilen provokasyonlar sonuç vermeyecektir!" başlıklı bildiride, "Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini" bastırmak ve karalamak için "Türk sömürgeciliği ve onun "sol" maskeli uşaklarının" "ortaklaşa" provokasyonlar yaptıkları, bunun özellikle 15 Ağustos 1984 eylemlerinden sonra hızlandığı vurgulandıktan sonra, şöyle deniyor:

"İşte mücadelemizin dünya kamuoyunda yarattığı saygınlık ve gelişmenin güçlülüğünü bir türlü engelleyemeyen Türk sömürgeciliği ve onun soldan uzantıları olan çeşitli mihraklar 1986 yılında daha gelişkin bir atılım süreci biçiminde sürecek olan Kürdistan'daki gelişmeler karşısında, mücadelemizi teşhir ve imha etmeyi amaçlayan YENİ PROVOKASYON VE SALDIRILARINI GÜNDEME KOYMUŞ BULUNMAKTADIRLAR. HAMBURG'DA KÜRŞAT TİMUROĞLU'NUN VURULMASIYLA BAŞLAYAN VE KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELESİNE KARŞI GELİŞTİRİLEN PROVOKASYON VE SALDIRILAR ÇEŞİTLİ ARD NİYETLİ VE KARANLIK GÜÇLERİN PKK'YI TEŞHİR VE TECRİT AMACIYLA BAŞVURDUKLARI SİNSİ VE PLANLI BİR ÇABADIR."

Bildirinin devamında şöyle denmektedir:

"... Partimize mal edilmek istenen BU OLAYIN GERÇEK SİYASAL SORUMLULARI Dev-İşçi, GAL-Hamburg ve TAZ üçlüsünden oluşan; Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini engellemek isteyen güçlerin kendisidir."

Bildirinin devamında, "aylar öncesi" Dev-İşçi, GAL-Hamburg ve TAZ'ın değişik isimler altında "Dev-İşçi'den kişilerin hayatının tehlikede olduğu, bunların geleceğinin sağlama alınması gerektiği" yönünde propaganda yaptıkları, PKK'yı "ölüm listeleri" düzenlemekle suçladıklarını belirtiyor ve şöyle diyorlar:

" İşte 'ölüm listeleri düzenleyen' bu iddia sahipleri çeşitli provokasyonların siyasal zeminini oluşturmuş ve ardından da DEVRİMCİ İŞÇİ'DEN OLDUĞU SÖYLENEN —Sanki PKK'lılar Kürşat'ın kimden olduğunu bilmiyorlar! —BN— adı geçen ŞAHIS VURULMUŞTUR. BİRKAÇ AY ÖNCE SİYASAL ZEMİNİ YARATILAN OLAYIN GERÇEK SORUMLULARI BU ZEMİNİ YARATANLARIN KENDİSİDİR."

Yine bildiride, Devrimci İşçi'nin Kürşat'ı kimlerin vurduğunu araştırmadan, "başka ihtimalleri dikkate almadan" olayı PKK'nın sırtına yıkmaya çalıştığı belirtiliyor ve şunlar söyleniyor:

"Ulusal kurtuluş mücadelemizi TEŞHİR VE TECRİT ETMEK AMACIYLA BAŞVURULAN BU PROVOKASYONUN ZEMİNİNİ YARATANLAR BUNUN GERÇEK SORUMLULARI VE ASIL SUÇLULARIDIR."

Buraya kadar yaptığımız alıntıları özetlediğimizde, PKK'nın olaya nasıl yaklaştığını açıkça görmekteyiz. Ona göre:

— Kürşat Timuroğlu'nun öldürülmesi, "Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini karalamak, saygınlığını yıkmak için "Türk sömürgeciliği ve "sol" maskeli uşaklarının ortaklaşa giriştikleri" bir provokasyondur.

— Bu provokasyonun —Birinci alıntıda Türk sömürgecileri vardı; sonra bu da kalkıyor —BN— siyasi zeminini yaratanlar, Dev-İşçi, GAL-Hamburg ve TAZ'dır. PKK'nın bu zeminin yaratılmasında en ufak bir payı yoktur.

— Bu provokasyon zemini, "sinsi ve planlı bir şekilde" Dev-İşçi, GAL-Hamburg ve TAZ tarafından yapılmıştır.

Sözün kısası, Kürşat PKK'nın "ulusul kurtuluş mücadelesini" engellemek, saygınlığını yıkmak, vs. için Türk sömürgecileri ve "sol" maskeli uşakları tarafından bir provokasyon sonucu ÖLDÜRÜLMÜŞTÜR.

Dev-İşçi'yi, hiçbir kanıta dayanmaksızın, ve başka ihtimalleri de dikkate almaksızın, suçu PKK'nın sırtına yıktığından dolayı eleştirenler kendileri ise, yukarıda uzunca alıntılarla gösterdiğimiz "çok sağlam"! ve bir o kadar da "bilimsel"! kanıtlarla olayı açıklayıveriyorlar!

Biz, Kürşat'ın öldürülmesi olayının, Dev-İşçi, GAL-Hamburg ve TAZ tarafından "anti-PKK'cılık" ve Türk şövenizmini yayma temelinde kullanıldığını, hiçbir kaçamak yoruma meydan vermeyecek açıklıkla hem çıkardığımız ve "cenaze töreni"nde dağıttığımız bildiride, hem de burada bir kez daha tespit ediyoruz. Ancak bu olgudan hareketle, Kürşat'ın öldürülmesi için zemini yaratanların yalnızca bunlar olduğu değerlendirmelerini yapmıyoruz. Ve bu değerlendirmeleri kökten yanlış, ispatsız, ve KARŞI-DEVRİMİN İŞİNE YARAYAN, PROVOKASYON ORTAMINI KÖRÜKLEYEN, ORTAMIN BU HALE GELMESİNDE ESAS ROLÜ OYNAYAN PKK'NIN SORUMLULUĞUNU GÖZLERDEN GİZLEYEN TESPİTLER OLARAK REDDEDİ-

YORUZ.

Bildiride devamla: "Nerdeyse sokakta kalp krizi geçirerek hayatını kaybedenlerin ölü - münden bile" PKK'nın sorumlu tutulmaya çalışıldığı belirtilmekte, ve bu yöntemin iftiracılık olduğu vurgulanmaktadır.

Biz, burada tespit edilene benzer bir yöntemin, Türk devletinin Tercüman, Hürriyet, Milliyet gibi gazeteleri ve "anti-PKK'cılık" temelinde hareket edenler tarafından da kullanıldığı gerçeğini görmemezlik yapmıyoruz. Bu açık bir olgudur. Ne var ki, bunun olgu olduğu kadar, PKK'nın da "her toz kalkan yer - de" anti-PKK'cılık arama yaklaşımının bir o kadar gerçek olduğu bizim için açıktır.

Bildiride üzerinde durmak istediğimiz bir diğer konu ise şudur: Bildiride Dev-İşçi "yet kilileri için" şöyle denmektedir:

" Bu olay ardından içine girdiğiniz tutumu nuzla **bilinmeyen yönlerinizi** açığa vurdunuz. Nasıl işbirlikçiler ve karanlık güçlerin piyonları olduğunuzu kanıtladınız. Hiçbir gerekçeye dayanmadan içine girdiğiniz ajanlık ve ihbarcılık çabaları ve yurt severleri tehdit etme girişimlerinizle halkımıza karşı büyük suçlar işlemekte olduğunuzu bilmelisiniz.... Mücadelemize yönelik geliştirilen iftira, karalama ve işlenen suçlara karşı asla taviz vermeyeceğiz ve tüm karşı-devrimci yönelimlere karşı HER TÜRLÜ MÜCADELEYİ SÜRDÜRMEKTE KENDİMİZİ ÖZGÜR HİSSEDİYORUZ."

Burada ilk belirtilmesi gereken şey, "cuntanın 'sol' maskeli uşakları" denilen insanların, "ajanlık, ihbarcılık" vb. yapmalarını "bu olay" sonrasında PKK'nın öğrendiğini belirtmesinin kendi mantıksızlığı olduğudur. Eğer bu insanlar bu olay öncesinde "Genç Kemalistler", "Kemalist katliamcılar", "eli kanlı vampirler" olarak tanımlanmışlarsa, bu aynı zamanda bu insanların askeri faşist cuntaya vs. ajanlık yaptıkları anlamına gelir. Bunun içindir ki, "ajanlık yaptıklarını" bu olay sonrası öğrendiklerini belirtmeleri ya anlamsızlıktır, ya da yaptıkları genel değerlendirmelere kendileri de inanmamaktadırlar.

İkincisi: "Her türlü mücadeleyi sürdürmekte özgür" olup olmama sorunudur. Tartışılan bağıntıda burada söylenilenlerin anlamı şudur: Askeri faşist cunta ve onun "sol maskeli uşakları", PKK'ya ve dolayısıyle Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine saldırmaktadırlar, onu tasfiye etmeye çalışmaktadırlar. Bu saldırılara karşı PKK her türlü mücadele biçimi ve yöntemi ile cevap verme özgürlüğüne sahiptir. Bu, PKK'nın bazılarını haksız yere ve ispatsız bir temelde, "Cuntanın sol maskeli uşakları" olarak değerlendirdiği birtakım kişi ve gruplara karşı **da** şiddet yöntemlerini bugün de kullanmakta kendini özgür hissettiğini söylemesi anlamına gelir. Bir bölümü cunta uşağı olduğu ispatlanmamış güçlere de açık tehdittir. İşte bütün bu sebeplerden dolayı bu tavır da Karşı-Devrimin işine yarayan, kesinlikle mahkum edilmesi gereken bir tavırdır.

Burada, Kürşat Timuroğlu'nun öldürülmesi ve bu konuda takınılan tavırla ilgili olan bir başka olaya kısaca değinip geçmek istiyoruz.

Kurtuluş örgütü (TKKKÖ) taraftarları, Uluslararası Kadınlar Gününü Hamburg'da bizim taraftarlarımızla beraber kutlama temelinde anlaşmış, ve eylemin somut hazırlığı için de beraber çalışmışlardır. 8 Mart günü "cenaze töreni"nde bizim merkezi olarak dağıttığımız bildiri sonrasında, 9 Mart'ta yapılacak olan toplantıya katılmayacaklarını toplantıdan yarım saat önce açıklamış, ve salonu terketmişlerdir. Gerekçe, bizim dağıttığımız bildiriymiş!!! Biz bu arkadaşlara, gerekçelerini yazılı vermelerini belirttik; ancak onlar bu isteğimizi duymazdan gelip, "Sizinle siyasi ilişki bundan böyle kurmayacağız" demekle yetindiler.

Kurtuluş örgütünün bu tavrı hakkında sadece şunu belirtmekle yetinelim: Kurtuluş, PKK'yı henüz devrimci bir örgüt olarak görmektedir, ama aynı Kurtuluş, PKK'yı karşı-devrimci olarak değerlendiren "ortak çağrı" altına imzayı basmaktadır.

O bu tavrıyla, aslında Hamburg Devrimci İşçi'nin platformunu kabul etmekte, o temelde sorunu ele aldığını belgelemektedir. Resmi tavrı ise, sadece kağıt üzerinde kalan bir tavırdan ibarettir.

Yürüyüşte bizim dışımızda doğrudan Kürşat Timuroğlu'nun öldürülmesi üzerine bildiri dağıtanlar, Partizan ve Dev-Yol oldu. Bunların bildirilerinin içeriği **esasta** "ortak çağrı" olarak çıkan bildirinin aynısı olduğu için, özel olarak bu bildiriler üzerinde durmayı gereksiz görüyoruz.

Bizim dışımızda, doğrudan olayla ilgili olmasa da, "Sol içi çatışmalar kimin işine yaramaktadır?" başlıklı bir bildiri Kawa tarafından dağıtılmıştır. Bu bildiride, PKK ile diğer "sol" güçler arasındaki çelişkiler vs. ele alınmaktadır. Bu bildiri bazı önemli hatalarına rağmen, genelde olumlu bulduğumuz bir bildiridir. Bunun üzerine burada uzun boylu durmak —şimdilik— istemiyoruz.

Faşist Türk devletinin hiç bir saldırı ve tehdidi Kürt ulusunun varlığı ve ulusal kurtuluş mücadelesini yok edemez!

"Halklar hapishanesi" olarak nitelediğimiz T C devleti, bütün tarihi boyunca, varolan bütün uluslarla azınlıklar üzerinde zora dayalı, planlı ve kanlı bir politika izlemiştir. Bu politika bugün de bütün yönleriyle, başta Kürt ulusuna yönelik olarak uygulanmaktadır.

12 Eylül askeri faşist cuntasının işbaşına gelmesinden sonra, genel olarak devrimci ve komünist hareketlere,özel olarak da "Kürt" örgütlerine karşı izlenen yoketme politikası oldukça açık bir şekilde uygulanmış; cunta bu alanda önemli "başarılar" elde etmiştir. Genel olarak devrimci hareketin çok ağır darbeler yemesi gerçeğinden hareket eden askeri faşist cunta, "Köklerini kazıdık", "Bitirdik" demagojilerini alabildiğine yoğunlaştırarak bu temelde kitleleri aldatma, devrim mücadelesine karşı kullanabilme yönünde yoğun bir çaba içine girmiştir.

İşte tam da bu propagandanın ayyuka çıktığı bir ortamda Türkiye Kürdistanı'nın belli ilçelerinde 1984 15 Ağustos'unda PKK önderliğinde, "halk savaşı" denilen "öncü savaşı" başlatılmıştır. Bu eylem, diğer bazı özellikleri yanında, askeri faşist cuntanın "Bitirdik", "Köklerini kazıdık" gibi demagojik propagandasının etkisinin kırılmasında küçümsenemez bir rol oynamıştır. Bu gerçeğin de bir sonucu olarak, askeri faşist cunta Kürt ulusuna ve onun bir parçası durumunda olan ve bu günkü konumuyla Kürt ulusal hareketinde öne çıkan PKK'ya karşı azgın bir saldırıya geçmiştir. Bu saldırılar hem fiziki, hem de ideolojik olarak yoğun bir şekilde sürdürülmektedir.

Bu baskı ve yoketme politikası sonucu günümüzde Kürt ulusu en karanlık günlerini yaşamaktadır. Baskı ve yoketme politikasının bunca azgın ve yoğunlaşmış olması, doğrudan doğruya Kürt ulusunun ulusal bilincinin ve ulusal kurtuluş hareketinin boyutlarının yükseliyor olması gerçeğinde yatmaktadır.

*

Son dönemlerde faşist Türk hakim sınıfları sırf Kürt ulusal hareketini bastırmak ve yok etmek amacıyla "Özel Harp Dairesi"nin içinden bir bölümü —ki bu bölüm en önemli bölümdür— sırf bu işle görevlendirmiştir. (Bkz. "Serxwebûn"da çıkan "Kürdistan'da Özel Harp" başlıklı yazı dizisi)

Özel Harp Dairesi'nin ilgili bölümünün önderliğinde Türkiye Kürdistanında son bir kaç ay içinde yapılanlara bir bakıldığında, Kürt ulusunun üzerindeki milli baskının boyutları görülebilir.

Özel Harp Dairesi'nin ilgili bölümü, PKK'nın şahsında Kürt ulusal hareketine azgınca saldırmaktadır.

Türkiye Kürdistanı'nda; sadece Türkiye Kürdistanı da değil, zaman zaman Irak Kürdistanı'nda da PKK militanlarını ve PKK militanlarına yardım edenleri katlederken, hapishaneleri-işkencehaneleri doldururken; bir yandan da PKK militanlarına yöre halkının destek vermemesi için, yöre halkının dini inançlarını, örf ve adetlerini de istismar ederek yoğun bir şekilde propaganda yürütmektedir. Bu propaganda hem yazılı hem de sözlü olarak yapılmaktadır.

Bu propaganda ile bir yandan Kürt diye bir şeyin olmadığı, Türkiye'de yaşayanların tümünün müslüman ve Türk olduğu, Türkiyenin vatanı ve milleti ile bölünmez bir bütün olduğu, PKK'lıların ise bölücü olduğu, eşkiya olduğu, Allahın eşkiyalara karşı olduğu, eşkiyalara karşı savaşta Türk devleti ile birlikte mücadele edilmesi gerektiği teması işlenmektedir.

15 Ocak tarihli "Milliyet", helikopterler ile dağıtılan bir broşürden şu alıntıları yapıyor:

El ilanlarında "**Kuran-ı Kerim**"den bazı alıntılar yer alıyor. "**Bakara Suresi**"nin 190'ıncı ayeti olan "**Sizinle savaşanlara karşı Allah yolunda siz de savaşın. Allah, tecavüzkârları sevmez**" sözleri bulunan bu çağrılarda şu ifadeler yer alıyor:

"**Vatandaş, bölücü çete mensupları, seni dininden, çocuklarından, eşinden, vatan, bayrak ve ahlak gibi kutsal değerlerinden koparmak istiyor. Onlara karşı savaşmak, senin gibi her Müslüman'ın görevidir. Bu görevi, savaşan güvenlik kuvvetlerine yardımcı olarak yap. Günahsız yavruların kanının yerde kalmaması, eşkıyadan yaptıklarının hesabını sormayı, eşkıyanın ölü veya diri yakalanması için senin güvenliğin için çalışan askerine yardımcı ol.**"

...

"**Bu zamana kadar birçok günahsız insana çeşitli kötülükler yaptın. Bu kötülükleri, isteyerek, istemeyerek veya tehdit ile yapmış olabilirsin. Yaptıklarından pişmanlık duysan da, duymasan da, önünde üç yol var. Bunlardan biri, İsveç, ve Danimarka'da PKK'nın kurucu üyelerinin arkadaşlarınca öldürülmesi olayında olduğu gibi, senin de bir gün dost bildiklerince öldürüleceğin. Diğeri, gücü ve kuvveti dünyaca bilinen Türk Silahlı Kuvvetleri tarafından yok edileceğindir. Özellikle bu konuda emin olmalısın. Öteki ise, T.C. Devleti'nin çıkardığı yasadan faydalanmandır. Suçlarına suç eklemeden, zararın neresinden dönersen kârdır misali, devletin uzattığı eli tut. En yakın komutanlığa teslim ol. Dağlarda, mağaralarda aç, susuz, boş yere soğukta titreyerek ölümü bekleme. Zira, seni maşa olarak kullananlar her türlü lüks içinde, gerçeklere kulakları tıkalı yaşamlarına devam ediyorlar.**"

Türk hakim sınıfları, Kürt ulusuna ve PKK ya karşı ideolojik saldırılarında öylesine iğ renç yöntemler kullanıyorlar ki,bu yöntemler bile onların çürümüşlüğünü açıkça belgelemek tedir. Mesela onlar, Türk ve Kürt halkı arasında önemli ölçüde yerleşmiş olan "Ermeni düşmanlığı"nı kaldıraç olarak kullanmak için "Apo"nun "Ermeni asıllı" olduğu yalanını bile yaymakta hiçbir tereddüt etmiyorlar. Yine onlar, Kürt halkının feodal ahlak anlayışını kirli emelleri için kullanmak amacıyla "Apo" nun karısının "örgüt orospusu".. vb. olduğu demagojisini pervasızca yaymaktadırlar.

İşte Türk faşistlerinin zavallılığını da gösteren broşürden bazı alıntılar:

"Bir yandan 'Kürt' diyerek Doğu ve Güneydoğu'daki Türk aşiretlerini bölmeye çalışıyorlar. Diğer yandan da dağıttıkları bildirilerde başka dil kullanmıyorlar ve yazmıyorlar. Acaba gerçekte 'Kürtçe' diye bir lisan mı yok? Var da bu bölücüler mi bilmiyorlar? Alfabesi yok da yazamıyorlar mı? Yoksa ne yaptıklarının farkında olmadan özbe öz Türk olan sana sana dilin Türkçe ile hitap etmek zorunda kalıyorlar? Çünkü gerçekte bu çeteler ne senden, ne benden biri değildir. Çünkü onlar bizden biri değildir. PKK ve diğer bölücü çeteler Türkiye'yi bölmek isteyen ülkelerin ajanlarıdırlar."

"Çete başı Apo'nun karısı Kesire Öcalan Hollanda'da eşkıyaya mensup Hüseyin Yıldırım ile yaşamaya başlamıştır. Bundan böyle Kesire Öcalan, Hüseyin Yıldırım'a karılık edecektir. Kesire Öcalan' ın fahişeliğini onaylayan izni bizzat Abdullah Öcalan vermiştir. Onlara komünist düzeni, örf ve adeti, töreyi, insanlığı, namusu, aileyi, anayı, babayı reddeder."

Bu temaların yanında, Türk devletinin ve ordusunun çok güçlü olduğu, yöre halkının dev let ve ordu ile birlik olduğu, bu bölücü eşkiyanın bir avuç olduğu, yöre halkının deste ğine sahip olmadığı ve her an yokedilebilece ği, bunların halka karşı oldukları vs. vs.an latılmaktadır. Hakim sınıfların boyalı basını bu arada "sol" kaynaklara da dayanarak her gün PKK'nın dağıldığı, bittiğini de yaymakta dır.

PKK dağılıyor

DIŞ HABERLER SERVİSİ

SOL örgütler tarafından dışlanıp, dağılmakla karşı karşıya kalan yasadışı Kürdistan İşçi Partisi (PKK) ile, Avrupa'daki diğer ayrılıkçılar arasındaki mücadele kızıştı.

Önceki gün, Batılı yayın organlarına dağıttığı bir bildiride, Türkiye'deki gizli "Partizan" örgütü, İsviçre'de halen tutuklu bulunan 10 yandaşının Türkiye'ye iade edileceğini duyurarak, bundan PKK'yı sorumlu tuttu.

25 Ağustos 1985 tarihinde İsviçre'nin Basel kentinde düzenledikleri yürüyüşün, yaklaşık 150 kadar silahlı PKK militanı tarafından saldırıya uğradığını belirten "Partizan" örgütü, polisin müdahalesi sonucu, çok sayıdaki üyenin tutuklandığını öne sürdü. "Partizan" örgütü, PKK militanlarının verdikleri yanlış ifadeler sonucu, 10 kadar mensubunun halen hapishanede olduğunu bildiriyor.

● Türkiye'deki gizli "Partizan" örgütü Batılı yayın organlarına dağıttığı bildiride, İsviçre'de halen tutuklu bulunan 10 yandaşının Türkiye'ye iade edileceğini duyurarak, PKK'yı suçladı

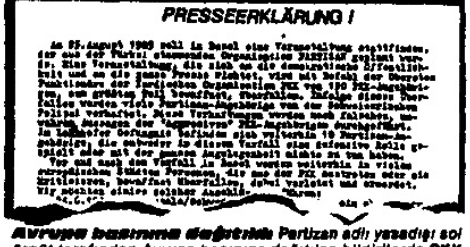

PRESSEERKLÄRUNG !

Avrupa basınına dağıtılan Partizan adlı yasadışı sol örgüt tarafından Avrupa basınına dağıtılan bildirilerde PKK sert biçimde kınanıyor ve kanlı eylemlerinin listesi veriliyor

bunların iltica dilekçelerinin reddedildiğini ve sınır dışı edilmelerine karar verildiğini belirtiyor.

Avrupa'nın her ülkesinde, PKK'nın, kendi içinden ayrılanlara ve diğer bazı örgütlere karşı silahlı eylemlerini sürdürdüğünü duyuran "Partizan", PKK'yı, şimdiye kadar Avrupa'da altı kişinin ölümü, iki kişinin de ağır yaralanmasından sorumlu tutuyor.

PKK, can çekişiyor

Basına dağıtılan bildiride, Avrupa'da ayrılıkçılar arasındaki kavganın son günlerde doruk noktasına ulaştığı belirtiliyor, **"PKK'nın Kürdistan'ın özgürlüğü"** gerekçesiyle giriştiği eylemler sert bir şekilde eleştirilerek, **"Bu girişimler gerçekte PKK'nın can çekiştiğini gözler önüne sermektedir"** deniyor. Bildiride, PKK'nın bu kanlı olaylarla örgütün parçalanmasının önüne geçmeye çalıştığı ileri sürülüyor.

Diğer yandan ise yoğun bir şekilde operas yonlar yapılmakta, yöre halkı zorla ihbarcılığa yöneltilmek istenmektedir. İhbarcılığa yönelmeyenlere ise işkence yapılmakta, işken celerde katledilenler için "Kaçarken vuruldu","Bunalım geçirerek karakolun penceresinden atladı, öldü" vb. vb. gibi gerekçeler i leri sürmektedirler. İşkencede katledilenlerin cesetleri karakolların bahçelerine gömül mekte, ailelerine teslim edilmemektedir. Cesetleri isteyenler olursa ve bu isteklerinde diretirlerse, o zaman da köyler boşaltılmakta, köy halkı zorla sürgüne gönderilmektedir.

Kürdistan'da işkence ile katledilenlerin bir bölümünün resmi afişlere basılarak arandığı ilan edilmektedir. Bugün Kürdistan'da in sanlar kaybolmakta, akibetleri belli olmamak tadır. Bu durumda yüzlerce insan vardır. Bu insanların tümü, faşist kolluk kuvvetleri ta rafından katledilmiştir.

Kürdistan'da bu fiziki baskıların yanısıra, köylerin, okulların isimleri değiştirilmekte, yeni doğan çocuklara Kürt isimleri k nulması yasaklanmaktadır. Son olarak Tunceli iline bağlı sekiz lisenin ismi değiştirilmiş tir. Değişiklikler şöyle:

"Tunceli Lisesi (Kalan da deniliyordu): Cum huriyet, Ovacık Lisesi: Mareşal Fevzi Çak mak, Pertek Lisesi: Mustafa Kemal, Pülü - mür Lisesi: Gazi, Tunceli Endüstri Meslek Lisesi: Namık Kemal, Tunceli Kız Meslek Li sesi: Halide Edip, Hozat Kız Meslek Lisesi: Zübeyde Hanım, Tunceli Ticaret Lisesi: İsmet İnönü." (Hürriyet, 25 Şubat 1986)

Görüleceği gibi, yeni konulan isimlerin he men hepsi Kürt ulusuna kan kusturanların, ya da yakınlarının ismidir; ya da kan kusturmay la özdeşleşmiş olan isim: "Cumhuriyet".

Bölgedeki yatılı okulların müdürlüklerine asker emeklileri getirilmiştir. Bütün Cumhuriyet dönemi boyunca bölgedeki okullar, özel olarak da yatılı okullar, Kürtlerin asimil edilmesinin en önemli araçları durumundadır. Bugün hala bu konumlarını sürdürmektedirler. Bunun için bunların başına asker emeklileri getirilmektedir.

Kürdistan'da 11 sınır köyü güvenlik gerek çesiyle zorla boşaltıldı. Boşaltılan köylere kolluk kuvvetleri yerleştirilecek. Amaç: özellikle bugün açısından PKK'lıların giriş - çıkışını engellemek.

Suriye ile olan sınır boylarında fiziki en geller çoğaltıldı. Burjuva basını bu engelle ri öve öve bitiremiyor. Irak ve İran'la olan sınırda ise coğrafi koşullar nedeni ile aynı fiziki engellerin konulmasının mümkün olmama sı nedeniyle bu sınır boylarına asker yığıla rak, adeta etten duvar örülmek isteniyor. As kerin yığılmasına paralel olarak ise, sınıra yakın yerlerdeki köyler boşaltılıyor.

Özel Harp Dairesi, "Doğu Bölümü" önderliğinde PKK'ya ve onun şahsında Kürt ulusal ha reketine karşı saldırılarını giderek yoğun -

laştırarak sürdürüyor. Bölge halkına hitaben yazılmış onbinlerce bildiri ve broşür, helikopterlerle dahi en küçük yerleşim birimlerine varıncaya kadar atılıyor. Bunların dışında, doğrudan PKK militanlarına seslenen bildiriler de yazılıp, en ücra köşelere dahi atılıyor. Köylerin giriş-çıkışlarına, dağ başlarına, görülecek yerlere asılıyor. Bu bildirilerle, broşürlerle bir yandan halkın desteğini engellemeye çalışmak, diğer yandan ise PKK'lı militanların morallerini bozarak teslim olmalarını sağlamak amaçlanıyor. PKK militanlarının teslim olmalarını sağlamak, morallerini bozmak ve halkın bugün belli ölçülerde verdiği desteğini çekmesi, ve bu desteğin süreç içinde gelişmesini engellemek için her yola başvurulmaktadır. Bunların birkaçını saymak gerekirse:

- PKK'lı militanların önünde 3 yolun olduğu; ya teslim olarak devlete kendilerini affettirmek, ya PKK önderliğince öldürülmek, ya da gücü dünyaca bilinen Türk ordusu tarafından öldürülmek;
- PKK'lı militanlar aç-susuz dağlarda, mağaralarda, soğukta kalırken PKK önderliğinin lüks villalarda Türk ordusunun korkusundan uzak yaşadığı;
- PKK'nın kendi militanlarını bile vurduğu, kendisinden ayrılan herkesi vurduğu;
- PKK'ya kendi dışındaki bütün Komünistlerin karşı olduğu;
- PKK'nın çökertildiği,

vs. vs.'nin yoğun bir şekilde propagandası yapılmaktadır.

Tam da bu bağıntıda, "Pişmanlık Yasası"nın Kürdistan somutunda yoğun bir propaganda ile savunulması, özel olarak PKK taraftarlarına "Teslim ol" çağrılarının yapılması, hakim sınıfların sürdürdükleri ideolojik ve siyasi mücadelenin boyutlarının ne kadar önemli ve ciddi olduğunu göstermektedir.

Devletin bu propagandasına yakın, hatta bazen bütünüyle aynı propagandanın, kendine devrimci, komünist, solcu diyen örgütlerce de yapılması, ve bizim devrimci olarak değerlendirdiğimiz örgütlerin de kendilerini bu propagandadan ayırmamaları, Türkiye devrimci hareketinde Büyük-Türk şövenizminin ne kadar etkin olduğunun da bir göstergesi olmuştur.

Başka halkları ezen halkların özgür olamayacağı ilkesinden hareket eden komünistler, işçi sınıfımız, köylülük ve emekçi halkımız içinde sosyal-şövenizmin açtığı tahribatları yokedeceklerdir.

Türk hakim sınıfları Kürt ulusunun ulusal uyanışını ve ulusal kurtuluşunu engellemek, bastırmak için hangi yola başvurursa vursun, bunu engelleyemeyecektir. Bugün varolan, zor gücüyle yaratılmış olan birlik yerle bir edilecektir. Bunu hiçbir güç engelleyemez.

Hakim sınıfların bütün uğraşları boşunadır. Onlar M.Kemal döneminde onbinlerce Kürt köylüsünü katlettikleri, zorla yerinden-yurdundan sürdükleri, yoğun bir şekilde Kürt olmadığını, Türkiye'de yaşayan herkesin Türk ve müslüman olduğunun propagandasını yaptıkları, Kürtleri asimile etmek için, yazısını bırakalım, Kürtçe konuşmayı bile yasakladıkları halde; bugün hala bunlar fazlasıyla yapıldığı halde; Kürt ulusunun ulusal uyanışı ve ulusal kurtuluşu için mücadelesi engellenememiştir. Ve engellenemeyecektir de.

Nasıl ki hakim sınıflar ellerindeki bütün araçlarla sömürü düzenlerini devam ettirmek için proletaryanın ve emekçilerin çıkarlarını savunan komünistleri yok edemedi ise; nasıl ki işçi sınıfının mücadelesini durduramadı ise; Kürt ulusunun da ulusal kurtuluşunu durduramayacaktır. Hakim sınıfların azgın saldırıları ancak geçici yenilgilere neden olabilir. Başka birşeye değil.

Hangi ulustan olursa olsun, komünistler uluslar arasında zorla kurulmuş birliklere, ilhaklara karşı olmuşlardır.

Hangi ulustan olursa olsun, komünistler ulusların gönüllü birliğinden yana olmuşlardır. Ulusların gönüllü birliğinin sağlanabilmesi için ise komünistler iki görevle karşı karşıyadırlar.

Hangi ulustan olursa olsun, komünistler işçi sınıfının ve emekçilerin birliğinden yana olmuşlardır.

Türkiyeli komünistler de Kürt ulusunun "Misak-ı Milli" sınırları içinde, TC devleti içinde zorla tutulmasına karşıdırlar. Ve bütün güçleri ile bu zoraki birliğin yıkılması için savaşırlar.

Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkına bizzat ulusun kendisinin özgürce karar verme sini savunurlar. Günümüzde ulusların ulusal baskıdan gerçekten kurtulmalarının tek yolu proletarya önderliğinde yapılan devrimlerdir. Proletarya önderliğinde yapılmayan ulusal kurtuluş mücadeleleri, ve bu savaşlar sonucu kurulan ulusal devletler, ulusal baskının bir bütün olarak ortadan kaldırılmasının araçları olamazlar.

Ama proletarya önderliğinde olmasa bile, her ulusal hareketin bir demokratik yanı vardır. Bu demokratik yanı Komünistler kayıtsız şartsız desteklemişlerdir.

Türkiyeli Komünistler de Türkiye'deki Kürt ulusal sorununa bu bakışaçısı ile yaklaşırlar.

Bunun için de şiarları:

- Bütün uluslar için tam hak eşitliği!

- Ulusların kendi kaderini tayin etme hakkı!

- Bütün ülkelerin işçilerinin (ve ezilen halkların) birleşmesi!

dir.

1.4.1986

HAİTİ... FİLİPİNLER...
Halk yığınları mücadele ediyor
Burjuva klikleri nöbet değiştiriyor

Şubat ayında, bütün dünyada teşhir ve tecrit olmuş, ülkelerinde halk yığınlarının nefreti ni kazanmış iki faşist diktatör daha devrildi.

Önce Haiti'deki, babası kan emici diktatör "Papa Doc Duvalier"den 1971'de yapılan bir "Anayasa değişikliği" ile "ömür boyu cum hurbaşkanı" olarak iktidarı devralan Jean Claude Duvalier (Baby Doc) Haiti'yi terket - mek zorunda kaldı.

Ocak ayından itibaren ülkenin hemen her a lanını kapsayan "açlığa-yoksulluğa karşı" kit le gösterileri, Jean Claude Duvalier'ye doğrudan bağlı "Gönüllü Ulusal Güvenlik" birlik leri (Tontons Macoutes)'nin faşist şiddetiyle de bastırılamaz hale geldi. Başlangıçta bu faşist güçlerin her ateş açışında dağılan kit leler, giderek "ölümü, böyle yaşamaya tercih edilen an" gelip çattığında, kurşun yağmuru altında da yürüdü zulmün üstüne. Yalnızca baş kent Port Au Prince'te 70 Haitili işçi-köylü -işsiz bu gösterilerde 10 gün içinde hayatını kaybetti. Ama kitlelerin ayaklanması ezil mek bir yana, giderek yükseldi; ve şiddete karşı şiddet günün eylem şiarı haline geldi. Halk yığınlarının yıllardır biriken öfkesi, gösterilerde halk yığınlarının eline geçen "U lusal Güvenlik güçleri" mensuplarının; 27 yıl dır ülkeyi adeta bir krallık gibi yöneten Du valier ailesinin iktidarının dayandığı bu si lahlı gücün mensuplarının üzerine boşaldı.

Şubat başına gelindiğinde, artık Baby Doc un iktidarda kalamayacağı, eğer emperyalist güçler bu kişiye destekte devam ederlerse , halk yığınlarının nefreti ve öfkesinin bir bü tün olarak emperyalizme karşı yöneleceği; Ha iti'de eğer zamanında müdahale edilip, halk yığınlarının hareketi "düzenli yollara" akıtılmaz ise, emperyalizmi kendine hedef alması muhtemel gerçek bir halk devriminin günde me geleceği gün gibi açıktı. Böyle bir durum da, öteden beri "uzak görüşlü"(!) bir politi ka ile Baby Doc diktatörlüğünü eleştiren emperyalist güçlere yenilerinin katılması kaçı nılmazdı. Öyle de oldu.

Papa Doc'un ve ardından da Baby Doc'un en büyük destekçilerinden ABD emperyalistleri - nin dışişleri sözcüsü Larry Speak, 31 Ocak Cu ma günü yaptığı basın toplantısında, Baby Doc'un ailesi ile birlikte Haiti'yi terketti ğini, ve bir cuntanın iktidarı ele aldığını açıkladı. Ama görüldü ki, zamanlama konusunda Baby Doc ile anlaşma tam değildir. Baby Doc, Haiti'yi Amerikalı efendilerinin dedi - ğinden bir hafta sonra, 7 Şubat Cuma sabahı ABD'nin tahsis ettiği bir uçakla terketti. Şimdi bu halk düşmanı faşist Fransa'da siyasi iltica almaya çabalıyor. Bir zamanlar onun baş destekçileri olan emperyalist efendileri ise şimdi artık işe yaramaz olan bu uşakları nı kafalarından nasıl atacaklarını bir türlü bilemiyorlar.

Baby Doc faşistinin Haiti'yi terketmek zo runda kalışı, kuşkusuz açlıktan-zulümden bıçağın kemiğe dayandığı noktaya gelen **halk yı ğınlarının** korkusuz mücadelesinin doğrudan bir sonucudur. Halk yığınlarının mücadelesi Baby Doc'un kovalanması hedefine varmıştır. Ama Baby Doc'un yerine işbaşına gelenler, Ha iti halkının çıkarlarının savunucusu olanlar değil; Baby Doc'un da hizmet ettiği emperyalistlerin, ve Haiti hakim sınıflarının temsilcileridir. İktidarı ele geçiren cunta, ön celikle Haiti ordusunun elemanlarından oluşmaktadır. Cunta şefi, Baby Doc döneminin genelkurmay başkanı olan General Nemphy'dir. Ya ni hakim sınıflar açısından, ve emperyalistler açısından Haiti'de gerçek anlamda kaybedilmiş birşey yoktur. Olan bir nöbet değişik liğidir. Emperyalistler kendi çıkarları kökten tehlikeye girdiği noktada, bir işbirlikçilerini kızgın bir patates gibi kaldırıp at mışlar, yerine bir başkasını; daha demokra - tik görünümlü, halk yığınlarının nefretini o kadar kazanmamış olan bir cuntayı geçirmiş - lerdir.

Şubat ayı içinde devrilen ikinci kanlı faşist Filipinler'de Marcos oldu. Halk yığınlarının gözünde iyice nefret kazanmış, her geçen gün yığınların daha çok boy hedefi haline gelen, Filipinler'i ABD emperyalistlerinin sadık bir işbirlikçisi olarak 20 yılı aşkın bir süredir yöneten Marcos, iktidarına meşru bir görünüm verebilmek amacı ile, biraz da emperyalist e fendilerinin zorlaması ile, genel seçim yapa cağını ilan etti.

Genel seçimlerin Şubat ayında yapılacağının ilan edilmesi ertesinde, Filipinler'deki muhalif güçler, bu seçimlere karşı tavırları nı belirlediler. Daha büyük polemik döneminde SBKP revizyonistlerinden kendini ayırmış olan Filipinler Komünist Partisi ve onun önderliğindeki Yeni Halk Kurtuluş Ordusu, en ba şından seçimlerin Marcos diktatörlüğünün yüzüne maske geçirmek için yapılan bir sahte - karlık olduğu gerekçesi ile boykot tavrı takındı. Ve bu boykot tavrı, bütün Marcos diktatörlüğü döneminde sürdürülen gerilla eylem lerinin daha da arttırılması ile birleştiril

di. Filipinler Komünist Partisi'nin etkisi altındaki güçler dışındaki muhalif güçler ise, bizzat kendisi bir toprak ağası aileden gelen, Marcos gibi Filipinler'de hakim sınıflara dahil olan Cory Aquino'nun önderliğinde bir geniş cephede birleşerek seçimlere katıldılar.

Seçim kampanyası, halk yığınlarının Marcos diktatörlüğüne karşı nefretinin dile getirildiği gösterilerin kampanyası olduğu gibi; Cory Aquino önderliğindeki burjuva muhalefetin halk yığınlarının Marcos'a karşı duyduğu nefreti, kendi iktidar mücadelesinde kullanacağını da açıkça gösterdi. Kampanya Marcos'un seçimleri kaybedeceğini açıkça gösterdiği noktada, emperyalist efendiler; seçim programına ne ABD üslerinin millileştirilmesi, ne de toprak dağılımı gibi temel talepleri almamış olan, kendisinin emperyalizmin çıkarları açısından Marcos'un gerçek alternatifi, ülkenin "komünist olmaması için" tek alternatif olduğunu inanılır bir şekilde ortaya koymuş olan Aquino'yu destekler konuma geçtiler. Bu destek seçimler yapılıp da, ilk sonuçlar alınmaya başlandığında, ve Marcos yönetimi kesin sonuçların açıklanmasını sürekli geciktirmeye başladığında çok açık bir hal aldı. Marcos'un kendini "seçim galibi" ilan ettiği gün, Amerika Birleşik Devletleri Dışişleri bakanlığı adına yapılan açıklamada, "Bayan Aquino" seçimin galibi olarak kutlanıyordu. Batı Avrupalı emperyalistlerin çoğu açısından ise Marcos'a karşı Aquino zaten "demokrasi"yi temsil eden adaydı!

Sonunda, Marcos kendini seçim galibi ilan etti. Ona karşı Cory Aquino kendini seçim galibi ilan etti. Marcos'un genelkurmay başkanı, yanında bazı kuvvet komutanları ile birlikte Marcos'u tanımadığını ilan etti. Marcos son bir güç denemesine girişti. Kendine sadık askeri birlikleri Genelkurmay Başkanı ve bazı komutanların bulunduğu kışla üzerine gönderdi. Birliklerin önü onbinlerle, silahsız ve fakat kararlı kitle tarafından kesildi. Bizzat isyanı bastırmaya gidenlerin çoğu "isyancıların" yanına geçtiler.

Ve Marcos, "dostu" ABD senatörü Laxalt'la 17 Şubat'ta yaptığı dramatik bir telefon görüşmesi sonunda, artık zamanının dolduğunu, gitmekten başka yapacak birşeyi kalmadığını anladı. "Dostu" Laxalt bu telefon görüşmesinde Marcos'a, "Zaman geldi. Artık bu işe son ver!" diyor, "Dostu"na, tabii şefi Reagan'dan da alınmış: "Eğer fazla kan dökülmeden bu işe son verilirse, kendisine ABD'de her zaman iltica kapısının açık olduğu" direktifini veriyordu. Bu direktifi alan Marcos, ailesini ve yakınlarını toplayıp, önce Filipinlerdeki ABD üslerinden birine, oradan da Guam'a uçuyordu.

Marcos'un devrilmesi kuşkusuz, aynı Baby Doc'un devrilmesi gibi, halk yığınlarının mücadelesinin doğrudan bir sonucudur. Marcos'u deviren, Filipinler'i ona dar eden, Filipin işçileri, köylüleri, emekçileridir gerçekte. Ama onun yerine iktidara gelenler, Filipin halkının çıkarlarının gerçek savunucuları değil. Onlar da Marcos gibi, emperyalist devlet ve tekellerin, ve onların Filipinler'deki temsilcilerinin, işbirlikçilerinin çıkarlarının temsilcileri. Kuşkusuz halk yığınlarının hareketinin hızını kesebilmek için bunlar belli tavizler vermek zorunda kalacaklardır. Ama bunların yapacakları muhtemel reformların gerçek amacının yığınların mücadelesini uyutmak olduğu, devrimci bir gelişmeyi engellemek olduğu bir an bile akıldan çıkartılmamalıdır.

Filipinler ve Haiti'deki gelişmeler dünya devrim tarihinde yüzlerce kez yaşanmış gerçekleri bir kez daha yaşattı, gösterdi.

Bir kez daha **halk yığınlarının, emekçilerin** devrimin gerçek öznesi oldukları, halk yığınlarına rağmen bir iktidarın uzun sürede ayakta duramayacağı görüldü.

Bir kez daha, halk yığınlarının mücadelesinin, eğer bu mücadele işçi sınıfının Marksizm-Leninizm ile silahlanmış öncü partisi tarafından yönlendirilmez ise, en iyi halde, nefret edilen bir diktatörü devirebileceği, ve fakat hakim sınıfların bir başka temsilcisinin iktidar mücadelesinin kaldıracı olarak kullanılacağını gösterdi.

Bir kez daha görüldü ki, emperyalistler için önemli olan şu veya bu kişi değil, kendi çıkarlarıdır. Bu çıkarlar gerekli kıldığında onlar şu veya bu sadık uşaklarından kolaylıkla vazgeçip, bir başkası ile işlerini yürütebilirler.

Bu bağıntıda Rus sosyal emperyalistlerinin Filipinler'deki mücadelede tavrı, bunların niteliği hakkında bilgi vericidir. Rus sosyal-emperyalistleri, Filipinler konusunda belli bir süreden beri, Marcos'u destekleyen, onu en azından doğrudan karşısına almayan bir politika izliyor, buna da "içişlere karışmama" politikası diyordu. Rus sosyal-emperyalistlerinin ticaret çıkarları bunu gerektiriyordu. Marcos'a ABD desteğinin ortadan kalkacağı belli olduğunda, bütün Batılı emperyalistlerin de desteğinin Aquino'ya yöneldiğinin görüldüğü şartlarda, Rus sosyal-emperyalistleri güya "akıllıca" bir hamle ile, Marcos'u açıktan destekleyen bir tavır takındılar.

Filipinler'deki yeni Sovyet büyükelçisi Vadim Şabalin 19 Şubat'ta, kendini henüz yeni seçim galibi ilan etmiş olan Marcos'a tanıtma belgesini verdi. Ve ülkesi adına "Başkan Marcos'a kazandığı başkanlık seçimleri dolayısı ile en derin kutlama dilekleri"ni sundu. Sovyetler Birliği böylece Marcos'un seçim zaferini kutlama şerefsizliğine sahip tek ülke konumuna giriyordu!

Marcos'un bu kutlama karşısında söyledikleri de ilginçtir. (Devamı s. 31'de)

OLAF PALME'NİN ÖLDÜRÜLMESİ VE PKK'NIN TAVRI ÜZERİNE

İsveç başbakanı Olaf Palme 28 Şubat 1986 'da Stockholm'de kim tarafından yapıldığı belli olmayan bir suikast sonucu öldürüldü. Bunun üzerine, başta Avrupa'daki emperyalist güçlerin sosyal-demokrat sözcüleri olmak üzere dün yanın ne kadar "barışsever", insan hakları nın koruyucu meleği varsa, hepsi de aynı anda gözyaşları döküp cinayeti kınadılar ve üzüntülerini dile getirdiler. Bu gözyaşı dökenler cephesi öylesine geniş bir alanı kapsadı ki, ABD başkanı Reagan'dan tutun da, Ecevit'e kadar, Ecevit'ten tutun da PKK'ya kadar uzanan bir cephe, Olaf Palme'nin ardından gözyaşları döktü, ağıtlar yaktı, övgüler dizdi. Bizim için, Ecevitlerin ya da Gorbaçevlerin gözyaşları dökmeleri, hatta Gorbaçev'in parti kongresinde ara vererek saygı duruşunda bulunması ne şaşırtıcı, ne de anlaşılmaz olmuştur. Bizim açımızdan aslında PKK nın tavrı da tamamen anlaşılırdır. Yalnız bu na rağmen üzerinde durulmasını gerektirecek kadar önemlidir. Önemlidir, çünkü PKK bu tavrı Marksizm-Leninizm adına, "ulusal kurtuluş çuluk" adına takınmakta, ve peşinde sürüklediği binlerce Kürt emekçisini bu politikayla çıkmaz yola götürmektedir.

Olaf Palme'nin öldürülmesi üzerine, başta Hürriyet olmak üzere, Tercümen ve Milliyet gazeteleri bu cinayette de "PKK'nın elinin olduğu" propagandasını olanca hızlarıyla yaydılar.

Bunlar bu yönde yaptıkları propagandada sık sık Baki Karer'e atıfta bulunarak, Baki Karer'in itiraflarda bulunduğu, somut olarak isimler verdiği haberini de alabildiğine yaydılar. Hakim sınıfların borazanları durumunda olan bu gerici-faşist gazetelerin Baki Karer'e atıfta bulunarak yaydıkları propaganda lara karşı bir cevap niteliğini de taşıyan bir bildiri, 3 Mart 1986'da "PKK Avrupa Temsilciliği" imzasıyla kamuoyuna dağıtıldı.

"Basın-Yayın Kurumları ve Tüm Demokratik Kamuoyuna! Alçakça bir cinayet ve alçakça bir provokasyon sonucu dünya insanlığı bir barış girişimcisini yitirdi" başlığını taşıyan bildiride, Olaf Palme olayı PKK tarafından şöyle değerlendiriliyor:

"İsveç halkı ve dünya insanlığı DEĞERLİ BİR BARIŞ GİRİŞİMCİSİNİ, CIA-MIT-MOSAD işbirliği ve ortak komplosu sonucu, 28 Şubat 1986 tarihinde İsveç'in başkenti Stockholm 'de düzenlenen ALÇAKÇA BİR CİNAYETTE YİTİRDİ. İsveç başbakanı Olaf Palme'ye yönelen bu komplo ile **dünya gericiliği**, uluslararası **barış girişimlerine darbe vurmak istemektedir.** Başbakan Palme'nin de içinde yer aldığı barış girişimleri ve çabalarının arttığı ve gerici çevrelerin **daha fazla teşhir olduğu bir dönemde bu** cinayetin gerçekleştirilmesi tesadüfi değildir. Böylece barış girişimlerinin önemli bir mensubu katledilerek, **barış çabaları da darbelenmek istenmektedir.**"

Bildirinin "Kürt halkının mücadelesi lekelenmek isteniyor" ara başlığı altında ise şu değerlendirmeler yer almaktadır:

"Uluslararası birçok topluluk ve kuruluş, Kürt halkının partimiz önderliğindeki ulusal bağımsızlık mücadelesine sempatilerini dile getirirken, aynı zamanda bu savaşın meşruluğunu da kabul etmişlerdir.

Tüm bu gelişmeler, başta Türk devleti ve ABD olmak üzere dünya gericiliğini tedirgin etmiştir. BU NEDENLE BİZZAT DÜNYA GERİCİLİĞİ, ELBİRLİĞİYLE YENİ KOMPLOLAR GÜNDEME KOYMAKTA, bu güçler geliştirdikleri provokasyonlarla Kürt halkının bağımsızlık mücadelesini lekelemek istemektedirler.

CIA-MIT-MOSAD işbirliği içerisinde geliştirilen bu komplolar sonucu Ağustos 1985' de İsveç gizli polis örgütü SÄPO tarafından ortaya atılan "PKK Palme'yi vuracak" şeklinde bir iddia ile partimizin adı da bu ALÇAKÇA provokasyona karıştırılmak istendi. Türk basını ve devlet yetkilileri tarafından günlerce işlenen ve TÜMÜYLE KARŞISINDA OLDUĞUMUZ yalan ve demagojik iddialarla, partimiz önderliğinde geliştirilen Kürt halkının ulusal bağımsızlık mücadelesi lekelenmek istenmektedir.

Her ne kadar İsveç'te Kürdistanlı yurtseverlere karşı BAZI UYGULAMALAR GÜNDEME GELMİŞSE DE, KÜRT HALKI İLE VAROLAN DOSTLUK İLİŞKİLERİ ZEDELENMEMİŞ, HALKIMIZLA BU BARIŞSEVER İNSANIN DOSTANE İLİŞKİLERİ DEVAM ETMİŞTİR. Bu nedenle CIA-MIT-MOSAD tarafından Başbakan Palme'nin hedef olarak seçilmesi tesadüfi değildir."

"Dünya gericiliği, barış çabalarının önde gelen bir mensubunu katletmekle; bir yandan barış çabalarına darbe vurmak isterken, **diğer yandan da özgür bir toplum ve bağımsızlığı için savaşan halkların müca-**

delelerini lekelemek istemektedir. Bu hedeflerden biri de YILLARDIR ÇAĞDIŞI BİR SÖMÜRGECİLİĞE KARŞI MÜCADELE VEREN VE HAKLI OLARAK SİZLERİN DE DESTEĞİNİ ALAN KÜRT HALKININ MÜCADELESİDİR."

"İsveç halkına, dünya insanlığının bir BARIŞ GİRİŞİMCİSİNİ, Kürt halkının ise BİR DOSTUNU YİTİRMESİ NEDENİYLE TAZİYETLERİMİZİ İLETİRİZ."

Bildiriden yaptığımız bu uzun alıntıları tezler halinde özetlersek, durum şöyledir:

- Olaf Palme "dünya insanlığının" BARIŞ savaşçılarından "DEĞERLİ" bir insandır. Olaf Palme'yi CIA-MİT-MOSAD "elbirliğiyle öldürdüler". Amaçları dünya barışına darbe vurmak, "ezilen halkların bağımsızlık mücadelesinin dostu olan Olaf Palme"yi temizleyerek, bu mücadelelere "leke sürmektir".

- PKK'nın bu olaya adının karıştırılması bir provokasyondur.

- Olaf Palme "Kürt halkının DOSTUDUR". Her ne kadar İsveç'te "Kürdistanlı yurtseverlere yönelik BAZI uygulamalar" olmuşsa da, "Dostluk ilişkileri zedelenmemiştir."

İşte kısaca özetlediğimiz bu temel tezler PKK'nın Olaf Palme olayına yaklaşımının köşe taşları niteliğindedir.

Biz, İsveç emperyalist burjuvazisinin siyasi sözcüsünün ardından "ağıt yakan", "övgüler dizen"; siyasi olarak onun karşı-devrimci karakterini halklara ve proletaryaya teşhir etmeyen, tersine gözlerden gizleyen PKK'nın, bu Kruşçev'vari revizyonist tavrını daha fazla eleştirmeden, sözü yine PKK'ya bırakmak istiyoruz. Aynı PKK'nın siyasi sorumluluğunu taşıdığı "Berxwedan"ın Mart 1985 tarihli sekizinci sayısında, "Yurtseverlerin tutuklanması, İsveç yönetiminin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı olan bir tavrıdır" başlığını taşıyan "SERKEFT" imzalı yazıda, Semir'in öldürülmesinden sonra İsveç hükümetinin kendilerine yönelik saldırılarını artırdığı, bu saldırılarında "Kemal Burkay'ın İsveç polisine yardımda bulunduğu" vs. belirtilir ve yazı içinde şu genel değerlendirme yapılır:

"Bilindiği gibi, İsveç sosyal-demokrasisi, Türkiye'de etkinlik kazanabilmek için, kendine yakın gördüğü Türk sosyal-demokratlarını desteklemekte ve KUKM'ne değil FAŞİST TEKELCİ BURJUVAZİNİN İCAZETLİ —DAHA DOĞRUSU YEDEK LASTİĞİ DENEBİLİR— UŞAĞI ECEVİT VE KURMAYA ÇALIŞTIĞI DSP'NE YAPMAKTADIRLAR. Türkiye ve Kürdistan'da gelişen DEVRİMCİ MUHALEFETİ SİNDİRMEK, YANLIŞ YOLLARA SAPTIRMAK İÇİN ECEVİT ve diğerlerine destek olmaktadırlar." (s.13) (abç)

Dünya halklarının ve özel olarak da "Kürt halkının DOSTU Palme" her nasıl oluyorsa, "Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi"ni değil de, Ecevit'i destekliyor. İlk defa Çetin Güngör'ün PKK tarafından öldürülmesinden sonra, İsveç hükümeti ile PKK'nın arası gözle görülür ölçüde bozulmuştur. Bu çelişmeler, PKK'yı İsveç'i emperyalist bir ülke olarak değerlendirmeye kadar götürmüştür.

PKK 8 Ağustos 1985 tarihli "özel sayı"da "Şanlı 15 Ağustos Atılımı 1. Yıldönümünde Halkımıza Kutlu Olsun" başlıklı uzun bir yazıya yınlamıştır. Bu yazıda, 15 Ağustos eylemleri çeşitli yönleriyle etraflı bir şekilde ele alınmakta ve değerlendirilmektedir. Bu yazının temel konularından birisi de Avrupa devletlerinin bu eylemler karşısındaki tutumlarını konu almaktadır. İşte tam da bu bağlamda, İsveç yönetiminin Kürdistan ulusal kurtuluş hareketine yaklaşımı ele alınıp değerlendirilmektedir.

Biz belli ölçülerde de olsa okuyucuyu sıkma pahasına, ilgili değerlendirmeyi bütünlük içinde olduğu gibi buraya aktarıyoruz:

Yine, sosyal-demokrat yaklaşımdan bahsederken İsveç yönetiminin tutumuna değinmeden geçmeyeceğiz. SPD, Yeşiller'in tavrı, Mitterand yönetiminin Kürt enstitüsü açma girişimleri ve daha bir çok ülkede Kürdistan meselesini kültürel bir hareket düzeyinde tutma çabalarına ek olarak, İsveç hükümetinin komplo ve provakasyonları daha net bir tutumun ortaya çıkmasına yol açmıştır. Yukarıda kısaca değindiğimiz gibi, Avrupa sosyal-demokrat çevreleri özellikle G. Kürdistan'da Kürt hareketinin şiddetlendiği 1970'ler sonrasında, hareketi kendi yörüngelerine sokmak amacıyla çabalarını yoğunlaştırmışlardır. Bunun sadece Güneyle sınırlı olmadığı, Doğu, Orta-Kuzey-Batı Kürdistan'ı da kapsadığı mevcut gelişmelerden daha iyi anlaşılmaktadır. Kürt küçük-burjuva reformistlerine dayanarak uygulamaya sokulmak istenen bu politika, 15 Ağustos atılımının ardından iyice açığa çıkmış ve önemli oranda fiyaskoyla sonuçlanmıştır. Bu nedenle bu politikanın baş mimarlarından olan ve emperyalistler arasında yapılan işbölümü gereği payına Kürdistan'ın düştüğü İsveç yönetimi mücadelemizi yıpratmaya yönelik çabalarını, bu dönemde daha da yoğunlaştırdı. PKK'yi "terörist" ilan ederken, bazı sempatizanları da tutuklayarak ulusal kurtuluş mücadelemizin etkisini zayıflatmak istemektedir. Özellikle son dönemlerde bu girişimlerini yoğunlaştıran İsveç yönetimi tamamen büyük bir sahtekarlık olan yeni iddialar ortaya attı. Gizli polis teşkilatı SAPO tarafından ortaya atılan bu görüşe göre "vize isteminin reddedilmesi nedeniyle Abdullah Öcalan'ın İsveç'e ve herşeyden önce başbakan Olaf Palme'ye karşı misilleme planları yaptığı bildirilmiştir. İsveç, PKK çevrelerinde faşizmin izinde yürüyen bir ülke olarak görülmekte, bu nedenle de örgütün düşmanlarından biri sayılmaktadır" denilmektedir. Raporun diğer bir bölümünde ise, şu görüşlere yer verilmektedir: *"Ülkedeki fikir ve örgütlenme özgürlüğünden yararlanarak İsveç'e yerleşen terör örgütü PKK'ya karşı, İsveç'in çıkarları ve güvencesini göz önünde tutarak, sert tedbirler alınalı(dır) ..."*

Evet, 15 Ağustos atılımı ile birlikte İsveç devletinin yıllardır emek verdiği sosyal-demokrat çözüm yerle bir olarak, çıkarları sarsıldı. İşte bu çıkarlarını, küçük-burjuva reformistlerine dayanarak güvence altına almak için, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşının öncü gücü ve zaferinin teminatı olan PKK'ye saldırılacak, "terörist" vb. yakıştırmalarla sahte ve gerçeğe dayanmayan demogojilerle, uluslararası kamuoyundan teşhir ve tecriti sağlanmak istenecekti. Ama hemen belirtelim bu oyunlar da tutmayarak boşa çıkarıldı.

Gerek emperyalizmin muhafazakar ve gerekse sosyal-demokrat kanadı olsun, 15 Ağustos direnişi ve peşi sıra yaşanan atılımların bir sonucu olarak ulusal kurtuluş mücadelemiz karşısında tavırlarını daha da netleştirmektedirler. Önemli oranda açığa çıkan bu politikaların özünün "şeker-kamçı" diye tanımlanan, iki zıt yaklaşımın yanyana uygulanmasından başka birşey olmadığı açıktır.

(Serxwebûn, 15 Ağustos 1985, sayfa 4)

Bu alıntıda yer alan hemen her satır üzerine sayfalar dolusu yazı yazmak işten bile değil. Ancak biz böyle bir yol tutmayarak, önemli gördüğümüz bazı sorunlara değinmekleyetineceğiz. PKK'ya göre Avrupa sosyal-demokratları "Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi"ni "bir kültürel hareket derekesine indirgemek" istemektedirler. Bu politika, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine ihanet politikasıdır. İşte bu ihanet politikasının "BAŞ MİMARI İSVEÇ YÖNETİMİ"dir. O İsveç yönetimi ki, emperyalistlerle dünyayı nasıl paylaşmaları

gerektiğini planlarken, —emperyalizm öğretisinin ve Leninizmin bu kadar tersyüz edilmesi çok az görülür birşeydir; Kruşçev bile sorunu bu kadar açık koymadı— Kürdistan'ı kendi payı olarak almıştır!!! "Küçük-burjuva Kürt reformistlerine dayanarak uygulamak istediği" politikanın PKK'nın 15 Ağustos eylemleriyle suya düştüğünü görünce, İsveç yönetimi PKK'yı karalama ve bunun için provokasyonlar düzenlemeye başladı. Kısacası, "gerek emperyalizmin muhafazakar ve gerekse sosyal-demokrat kanadı"nın olsun, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı politikalarının özü "şeker-kamçı" politikasıdır. Tabii ki bu politikanın BAŞ MİMARI DA İSVEÇ YÖNETİMİDİR.

İşte ölümü sonrasında, ardından PKK'nın ağıt yaktığı, övgüler dizdiği, dünya ezilen halklarının ve Kürt halkının dostu olarak propaganda ettiği, "değerli bir barış savaşçısı" diye bağrına bastığı Olaf Palme hakkında ölümünden 7 ay önce yukardaki satırlar yazılmakta, yukardaki değerlendirmeler yapılmaktadır. Kürdistan halkının dostu olarak, ardından Gorbaçev'vari "taziyetlerini" bildiren PKK, aynı Olaf Palme'yi, çok sevdiği bir tanım olan "Kürt halkının kanını emen vampir" anlamına gelen değerlendirmelere tabi tutmaktadır. Vs.

İşte tam da bu bağıntıda, PKK'nın bu İLKESİZ, FAYDACI, REVİZYONİST POLİTİKASININ SEBEBİ ÜZERİNE TARTIŞILMALIDIR. İşte tam da bu noktada, Devrimci İşçi'yi "Karşı-devrimle işbirliği yapmak"la suçlayan PKK'nın Palme'ye ölümü sonrası "yaktığı ağıtın" ne anlama geldiği tartışılmalıdır. Dahası, tam da bu bağıntıda, emperyalist İsveç yönetimi ve Palme'ye övgü dizmenin, onu ezilen halkların dostu, bağımsızlık mücadelesinin destekçisi göstermenin, bırakalım Marksizm-Leninizmi de, "ulusal kurtuluşçuluk" ile ne kadar bağdaştığı tartışılmalıdır.

Biz bu sorulara kısaca şu yanıtları vermek istiyoruz:

PKK'nın İsveç yönetimini eleştirmesi, onun politikasını emperyalist politikanın bir unsuru olarak nitelemesi, bir anlamda "Kürt halkının kanını içmek isteyen vampir" olarak değerlendirmesinin vb. sebebi, Çetin Güngör'ün PKK'nın deyimi ile "bir yurtsever tarafından öldürülmesi" ve bunun üzerine İsveç yönetiminin PKK'ya belli saldırılarda bulunması, bazı üye ve taraftarlarını tutuklaması, dahası, PKK'nın 15 Ağustos eylemlerini desteklememesidir. İşte bundan dolayıdır ki, PKK İsveç yönetimini emperyalist politika izlemekle vs.. suçlamıştır. PKK'nın değerlendirmesi TAMAMİYLE FAYDACI VE İLKESİZLİK TEMELİNDE YÜKSELMİŞTİR. Tam da bunun içindir ki, Olaf Palme'nin öldürülmesi üzerine, "Nabza göre şerbet verme" gereği, 7 ay önce büyük bir kararlılık ve iddia ile yapılan değerlendirmeler bir kalem darbesi ile bir kenara itilivermiş; İLKESİZLİĞİN VE PRAGMATİZMİN GEREĞİNE UYGUN YENİ bir "değerlendirme" yapılmıştır.

Bu olay da göstermektedir ki, bu hareket ne tutarlı anti-emperyalist (PKK'nın Rus sosyal-emperyalizmine karşı tavrı da dikkate alınırsa), ne de tutarlı bir "Kürt milli hareketi"nin temsilcisidir. Bu hareket, "Kürt milli hareketinin çıkarları adına" şeytanla bile işbirliği yapmaya her an hazırdır. Onun bugün GAL-Hamburg ve TAZ'a "ateş püskürmesi" - nin sebebi, bu kurumların karşı-devrimci olmaları vs. değildir. Kendisini desteklememeleridir. Nitekim PKK'nın bugün "ateş püskürdüğü" bu hareketlerle "çok çok iyi ilişkilerinin" olduğu dönemleri de iyi biliyoruz.

Bütün bunlardan çıkartılması gereken sonuç, PKK'nın da Karşı-Devrimin belli güçleri ne dayanarak rakiplerini teşhir ve tecrit etmeye hazır olduğudur. Açıktır ki, bütün bu eleştiri ve değerlendirmelerimiz, PKK'nın Türkiye Kürdistanında gerçekleştirdiği eylemlerin demokratik muhtevasını desteklememizi kesinlikle engellemeyecektir. Ancak bu destek yapılırken, PKK'nın siyasi çizgisinin İLKESİZLİK TEMELİNDE OLUŞTUĞU, vb. de hiç bir zaman hatırdan çıkartılmamalı, mutlaka yazılı olarak, çeşitli olaylarla bağ içinde tekrar tekrar ortaya konmalıdır.

Türk şövenizmine karşı esas mücadele göreviyi, dün olduğu gibi bugün de önümüzde önemle durmaktadır. Bu zorunlu görevi başarıyla tamamladığımız ölçüde, Kürt milliyetçiliğine karşı da mücadelede başarı sağlanacak, ve proleter enternasyonalizmi temelinde, Türkiye - Kürdistan işçi sınıfının ve köylülerinin Demokratik Halk Devrimi için ortak, gönüllü bir liği sağlanabilecektir.

BOLŞEVİZM YENECEKTİR!

8.4.1986

*

ORTAK TARTIŞMA YAYIN ORGANI ÜZERİNE TARTIŞMA

Yoldaşlar, Devrimciler,

aşağıda ortak tartışma yayın organı üzerine şu anda elimizde olan tartışma belgelerini yayınlıyoruz.

Birinci belge, TKP/ML(B)'nin III. Konferansında ortak tartışma yayın organı üzerine alınan tavsiye kararıdır.

İkinci ve üçüncü belgeler, ortak tartışma yayın organı sorunu üzerine tartışmalarda belirginleşen farklı yaklaşımların taraflarından iki yoldaşın yazılarıdır.

Dördüncü belge, R. Bahdiyar yoldaş ile R. Tanyeri'nin karşılıklı tartışmalar sonrası hazırladıkları, ve Bolşevik Partizan ve İleri adına ortak çağrı olarak yayınlanmasını öneren dikleri taslak yazıdır.

Bütün yoldaşlara ve devrimcilere çağrımız bu belgeleri eleştirici bir gözle incelemeleri, bunu yaparken özellikle Bolşevik Partizan sayı 24'te yayınlanan "Ortak tartışma yayın organı üzerine" başlıklı tartışma yazısı ve onun üzerine yapılan tartışmaların belgelerine başvurmaları, tartışmaya aktif olarak katılmaları, öneri ve eleştirilerini yazılı olarak bize ulaştırmalarıdır.

TKP/ML(B) III. KONFERANSININ ORTAK TARTIŞMA YAYIN ORGANI ÜZERİNE TAVSİYE KARARI

Biz, bizim kendi içimizde yürüttüğümüz tartışmayı mümkün olduğunca Marksist-Leninist ve ya Marksizm-Leninizme yakın gördüğümüz örgütlere de taşımalı, ve onları bu tartışmanın içine çekmeye çalışmalı, evet bu tartışmayı mümkün olduğu ölçüde onlarla birlikte yürütmeye çalışmalıyız. Bunun gerekçeleri doğru bir biçimde "Ortak tartışma yayın organı üzerine" başlıklı yazıda konmuştur.

Bizim araştırma/inceleme/tartışma (Teorik çalışma planımızın "Diğer teorik çalışma" bölümündeki plan) planımızın kabul edildiği koşullarda, bizim teorik organımızın görevlerinin esasını çözecek olan bir Tartışma Yayın Organının, bu planı kabul eden örgütlerle birlikte çıkarılmasının yararı vardır.

Böyle bir yayın organının ortak çıkarılmasında bizim açımızdan esas sorun, tartışılacak konular, ve bunların sırası üzerinde anlaşma sağlanmasıdır. Böyle bir yayın organının tartışacağı konular ve bunların sırası bizim teorik tartışma planımızla çakışmadığı şartlarda çıkarılacak bir Tartışma Yayın Organı bugün bize fazla bir yarar sağlamayacak, tersine, zaten sınırlı olan gücümüzü de önümüze koyduğumuz esas çalışma programı üzerinde yoğunlaşmaktan çekecek bir rol oynayabilecektir.

Konferans bu konuda Merkez Komitesine, Ortak Tartışma Yayın Organı önerisini — bunun program içeriği ile birlikte — Marksizm-Leninizme yakın görülen örgütlere götürme; program üzerinde anlaşma sağlanması halinde, anlaşma olanlarla birlikte bu yayını ortak çıkarma; programda hiçbir grupla anlaşmanın mümkün olmadığı şartlarda ise o zaman bizim Teorik Organımızda, tartıştığımız her konuda diğer, Marksizm-Leninizme yakın görülen örgütlerden yazı talep etme, vermemeleri halinde de, onların yayın organlarında bu konuda daha önce çıkmış olan yazıları kullanma görev ve yetkisini verir.

*

ORTAK TARTIŞMA YAYIN ORGANI ÜZERİNE (—I—) (TEZLER)

R. Bahdiyar

Ortak Tartışma Yayın Organı üzerine yürüyen tartışma konusunda önce aşağıdaki tezleri ortaya koymak istiyoruz.

I

Proletarya hareketi özünde enternasyonaldir. Bugün, uluslararası komünist hareketin ortak bir Marksist-Leninist siyasi programının yaratılması gerektiğini kabul etmek yeterli değildir. Bunun yanısıra, böyle bir programın çıkarılması çalışmasına mümkün olan tüm güçlerin seferber edilmesi; mümkün olan tüm güçlerle siyasi birliğin gelişmesi uğruna pratik işbirliğine de büyük önem verilmesi gerektiğini kabul etmek ve bu doğrultuda bilinç

li adımlar atmak gerekmektedir.

Bugün uluslararası alanda siyasal sorunlar temeli üzerinde pratik ilişki olağanüstü derecede zayıftır. Ve bu yalnızca bize ait özel bir durum değildir.

II

İçinde bulunulan koşullarda uluslararası proletarya hareketinin teorik ve pratik bakımdan büyük bir yıkımı sözkonusudur.

Aşağıdaki tespit sorunun **bazı yönleri** bakımından bugünkü durumu aktarmaktadır:

"Bugün dünya Marksist-Leninist Hareketi de diğimiz hareket, somut olarak kendileri **en fazla birkaç düzine komünisti barındıran;** kitleler içinde etkisi (burada sözünü ettiğimiz, genel kitlelerden çok, özellikle işçi sınıfının ileri, örgütlü kitlesidir) **çok az olan birkaç grup ve partiden** oluşmaktadır. Bunlar arasında da sağlam bir birlik sözkonusu değildir. İşte Marksist-Leninist hareketin bugünkü durumu budur. Bu kötü durumu tespit etmek, onu değiştirmenin ilk şartıdır. Bu durumu olduğundan iyi göstermek de, olduğundan kötü göstermek de (**ki bu, bu durumda hemen hemen imkansız gibi görünüyor bize, çünkü bundan daha kötüsü herhalde Dünya Komünist Hareketi tarihinde yoktur**) Marksist-Leninistlerin işi değildir." (Bolşevik S.7, s.66) (abç)

Durumun tespiti, çözüm uğruna bir ilk adımdır. Bu kötü durumun aşılması için teorik netliğin sağlanmaya çalışılması öncelikli görevinin yanısıra, pratik yol ve araçlar üzerinde de düşünülmesi gereklidir.

III

1848 yılında yayınlanmış olan Komünist Manifesto, Marks ve Engels'in; Marksizmin **o gün bulunduğu noktayı** belgeleyen temel bir eserdir.

Bundan yaklaşık **16 yıl sonra,** 1864 yılında oluşturulan ilk Enternasyonal, Marksizmin Komünist Manifesto'da ortaya koyduğu ilkeler temeli üzerinde **değil; işçi sınıfının kurtuluşunun kendi eseri olacağı tezinin kabulü temelinde oluşturulmuştur.**

Bu dönemin koşulları kabaca şöyledir:

Marksizm, bir dizi sosyalizm akımından birisidir.

İşçi hareketinin tüm Avrupa'da genel bir yıkımı (1848 devrimi dönemi sonrası) sözkonusudur. Proletarya hareketi üzerinde aşırı bir baskı vardır. Hareketin teorik niteliği berrak değildir. Marksizmin diğer sosyalizm akımları üzerinde egemenliği henüz sözkonusu değildir. Marksizmin egemenliğini ve işçi hareketi içinde yayılmasını sağlamak için, işçi sınıfının eylem birliğinin sağlanması ve bu eylem birliği içinde Marksist görüşlerin yaygınlaştırılması gerekmektedir.

Bu durumun aşılmaya başlandığı 1864 yıllarında:

"Avrupa işçi sınıfı, egemen sınıfların gücüne karşı yeni bir saldırı için yeterli güç topladığında, ortaya Uluslararası İşçi Birliği çıktı. **Amacı, Avrupa'nın ve Amerika'nın tüm militan işçi sınıfını tek bir büyük ordu içinde kaynaştırmaktı. Bu yüzden, Manifesto'da ortaya konmuş bulunan ilkelerden hareket edemezdi....**" (Engels) (*)

Komünist Manifesto'nun ilkelerini tümüyle temel alan bir enternasyonal (2.Enternasyonal) ancak 1889'da, Marksizmin diğer sosyalizm akımlarına karşı tam bir zafer sağlamasına ve pratikte işçi sınıfı hareketinin büyük bir gelişme göstermesine bağlı olarak Engels'in önderliğinde oluşturuldu.

Birinci emperyalist savaş sırasında Leninistlerin-Bolşeviklerin, uluslararası işçi sınıfı hareketini yeniden ayakları üzerine dikme yolundaki çalışmaları, bu konuda ikinci bir örnektir.

Emperyalist savaş dönemi öncesi teorik ve pratik bakımdan sağlam görünen ve büyümüş olan hareket, emperyalist savaş ile birlikte teorik ve pratik olarak yeniden **büyük bir yıkım ile karşı karşıya kalmıştır.**

Bir yandan Bernştaynçı revizyonizm, diğer yandan "anavatançı" oportünizm işçi sınıfı hareketinin yıkıma uğramasına ve işçi sınıfı hareketinin bir bölümünün uluslararası burjuvazinin yedeği haline gelmesine yol açmıştır.

Bu dönemde Lenin önderliğinde **Bolşeviklerin bulunduğu düzey,** bütün dünyada **en ileriyi temsil** etmekteydi. Buna karşılık, 1915-16 Kienthal ve Zimmerwald toplantıları ile başlayan ve 1919'da Komünist Enternasyonalin resmen kuruluşuyla devam eden, uluslararası komünist hareketi yeniden ayakları üzerine dikme çalışmasının ortak temeli olarak en baştan Leninizmin o gün bulunduğu seviye **alınmamıştır.** Pratikte birliğin temeli olarak Leninizme göre çok geri noktalar tespit edilmiştir. Komünist Enternasyonal'in tartışmasız temelinin Leninizm olması, daha sonraları mücadele ürünü olarak gerçekleşmiştir.

Lenin'in Çarlık Rusya'sında "Legal Marksistler"le gerçekleştirmiş olduğu ortak yayın çıkarma pratiği de bildiğimiz bir üçüncü örnektir. Bu örnekte:

"Lenin, Narodniklere karşı mücadelede, "legal Marksistleri" Narodniklere **karşı kullanabilmek için,** örneğin, Narodnikleri eleştiren makaleler derlemesinin ortak olarak yayınlanabilmesi için "legal Marksistler"le **geçici bir anlaşmaya** varmayı uygun gördü. Bununla birlikte Lenin "legal Marksistler"i amansızca eleştirdi ve onların **burjuva liberal** niteliğini açıkça gözler

önüne serdi." (SBKP/B Tarihi, s.40) (abç)
Bu üç örnekten ve genel olarak geçmişten ers çıkarmak için, bu noktalarda bir incele e ve tartışma gereklidir.

IV

artışma süreci içinde belirli yönleri düzel ilmiş olmakla birlikte, bu konuyla bağıntı ı temel noktalarda süren hatanın bazı uç ör eklerini içeren Bolşevik S.7'de şunlar söy enmekteydi:

Dünya Marksist-Leninist Hareketi kavramı içinde bugün çok genel olarak ifade edilirse, şu kıstaslara uyan grupları ele alıyoruz:

+ Kruşçev modern revizyonizmine karşı çıkmak; Kruşçev tipı modern revizyonizmi Rus sosyal emperyalizminin ideolojik dayanağı olarak kavramak ve mahkum etmek

+ Kruşçev modern revizyonizmine karşı ideolojik mücadelenın tamamlanmamış olduğunu, ve bu mücadelenin tamamlanması - nın onumüzde görev olarak durduğunu kabul etmek

+ Üç Dunya Teorisini karşı-devrimci bir teori olarak mahkum etmek; Üç Dünya Teorisinin köklerine karşı mucadeleyi gö rev olarak kabul etmek

+ Mao Zedung'un değerlendirilmesinde, hem onun Marksizm - Leninizmin 5. klasiği olarak değerlendirilmesine; ve hem de 1957 sonrası için revizyonist genel değerlendirilmesine karşı çıkmak

+ AEP'nın bugünkü çizgisinin revizyonist olduğunu tespıt, ve bu çizgiyi mahkum etmek

+ Marksist-Leninist hareketın birliğini sağlamanın yöntemının açık ve kamuoyu önünde ilkelere dayalı ideolojik mücadele olduğunu kabul etmek

+ Leninizmin iki aşamalı parti öğretisini evrensel olarak savunmak.

Açıktır ki, Dünya Marksist-Leninist Hareketi içinde "Marksizm-Leninizmi gerçekten savunanlar" yer alır. Ama böyle bir genel tespit, Marksizm-Leninizmi savunmanın içinde bulunulan anda oncelikle ne anlama geldiği açıkça söylenmezse, hiç bir işe yaramaz. Biz bugünku şartlarda yukarıdaki kıstasların bu gün Marksizm-Leninizmi savunmanın minimum gerekleri olduğu du şuncesindeyiz. Bu minimum gerekleri yerine getirmeyenlerin Marksist-Leninist hareketin parçaları olarak görülmemesi gerektiğini düşünüyoruz.

Görüşüme göre, Marksist-Leninist genel değerlendirmesının kıstasları her dönemde o gunkü somut şartlarda Marksizm-Leni nızmın savunulmasının mutlak gerekli kıldığı bazı noktalarla belirlenmiştir.

Örnek vermek gerekirse:

Mesela, henuz Marksızmın sosyalist akımlar ıçinde hakım ol madığı, sosyalizmin çeşıtlı akımlarından biri olduğu dönemde kurulan ve "Dunya sosyalist hareketinin birliği" olan 1. Enternasyonal'de, bu enternasyonale katılmanın, bu anlamda sos yalist olmanın en temel kıstası olarak "İşçi sınıfının kurtu luşunun kendi eserı olacağı"nın kabulü alınmıştır.

Bu enternasyonal içinde Marksizm, sosyalizmin diğer akımlarına karşı yoğun bir ideolojik mücadele yürütmüş; bu mücadele içinde Marksizm gerçek sosyalizm öğretisi olarak kendini kabul ettırmiştir. 1. Enternasyonal bu mücadele içinde iş levini tamamlayarak dağılmış; dağıtılmıştır.

Marksizmin hakım olduğu donemde kurulan II.Enternasyonale katılmanın temel kıstası, Marksızmın ışçı sınıfının kurtuluşu için tek gerçek öğreti olarak kabulu olmuştur.

Daha sonra, II.Enternasyonal içinde revizyonızm hakım hale gelmış, II.Enternasyonal 1.Dünya Savaşı şartlarında Marksıst lerin bır aracı olma niteliğini bütünüyle yitirmiştir.

Bu dönemde Marksıst hareketin ıçinde yer almanın temel kıs tası, emperyalıst savaşa karşı tavır haline gelmıştır.

Daha sonra, III.Enternasyonal, savaşa karşı doğru tavır ta kınan; ve Rusya'da kurulan proletarya dıktatorluğunu savunan grupların katılımı ile kurulmuştur. Gıderek, ıdeolojik mucadele içinde, III.Enternasyonale üye, bu anlamda Dunya Marksist-Leninist hareketinin parçası olmanın koşulları detaylan dırılmıştır.

Dünya Marksıst-Leninist Hareketinin ıdeolojik-sıyasi bırlığinin Enternasyonallerin kışılığinde orgutsel olarak da ifade edildiği dönemlerde, Dünya Marksıst-Leninist Hareketı ı çinde hangi grup ve partilerın yer aldığı bellidir. Bunlar En ternasyonale üye olan parti ve gruplardır. Bunların hangi te melde, hangi kıstaslar temelinde birleştiği de bellidir: Enternasyonalın programının ve tuzüğünün kabulü.

Peki, bunun olmadığı, Dunya Marksist-Leninist Hareketinin birliğinin enternasyonal gibi bır örgütlenmenin kişilığinde belırtılemediği şartlarda, kim Marksist-Leninist hareketin parçasıdır? Kıstaslar nasıl tespit edılecektir?

Bu soruya cevap verirken, bilince çıkartılması gerekli ilk şey; bellı dönemlerde Marksizm-Leninizmi savunmanın minimum gerekleri olduğu, bunu yapmamanın Marksist-Leninist olmama anlamına geldiğidir.

Mesela 1917 Ekım Devrımine kadar proletarya dıktatörlüğünun lafta kabulü, Marksist-Leninist sayılmanın kıstasların - dan biri olarak kabul edilebiliyordu.

Ama Ekim Devrimi sonrasında Rusya'da kurulan proletarya dıktatorluğüne karşı pratik tavır daha sonra kıstas haline geldı.

Ya da, mesela 1914 Birinci Dünya Savaşı başlayana dek,"Savaşa karşı savaş" sloganını atmak, bunun propagandası; Marksist hareketın bir parçası olmanın bir kıstası sayılabiliyordu. Ama 1914'te savaşın başlaması ile pratik tavır, pratikte proleter enternasyonalıst tavır belirleyici hale geldi. "Savaşa karşı savaş" demelerine rağmen, ama "savunma haklıdır" gerekçesiyle kendi burjuvazilerinin kuyruğuna takılanlar sosyal-şöven olarak damgalandılar.

Bu bağıntıda bu kıstasların tespit edilmesinde proleter dunya devrımının içinde bulunulan anında onu ılerletecek noktada takınılan pratik tavırların — ve tabii onların teorik gerekçelendirmelerinin — belirleyici hale geldiğini görüyoruz.

İkinci olarak bilince çıkartılması gerekli olan şey, boyle kıstasların önceden — her zaman için geçerlı kıstaslar olarak — değil; bizzat hareketin içinde bulunduğu anda, hareketin gereklerine göre, o anda hareketin içinde en ileriyi temsil edenler tarafından belirlendiğidir. Mesela, 1914'te kimın Marksist hareket içinde yer almaları gerektiği konusundakı kıstasları öncelikle o dönemde hareket içinde en ileri olan Rusya Bolşevikleri ve onlarla birlikte hareket edenler koymuştur. Ayni şekilde, 1917 Ekim devrimi sonrasında da Marksist-Leninist hareketin sınırlarının belirlenmesinde motor rolünu oynayan, hareketin içindeki en ileri olanlar, Rusya Bolşevikleri ve onlarla birlikte hareket edenlerdir.

(s.81-86 arası) (abç)

Bu uzun aktarmada okuyucunun dikkati tartışma konusuyla ilgili olarak özellikle şu noktalara çekilmelidir:

a) **Ortak hareket zemini** ile **en ileriyi temsil edenlerin düzeyi**-platformları bir ve aynı değildir.

Aktarılan bölümde, bu konu berrak bir tarz da ayrılmamıştır. Tersine, **belli koşullarda** Marksizm-Leninizmi savunmanın minimum gereklerinin olduğu ve bu gereklerin en ileriyi temsil edenlerce ortaya konduğu doğru tezlerinden yola çıkarak, ortak çalışma zemininin her durumda en ilerilerin koyduğu minimum gerekler temelinde yükseldiği anlamına gelen yanlış tavırlar takınılmıştır.

b) Tek tek sıralanan noktalar, gerçekte temel bir dizi noktada bizim geldiğimiz en ileri noktaların hemen tamamını oluşturduğu halde, bunlar başkalarını Marksist-Leninist hareketin parçaları olarak değerlendirmede 'minimum gerekler' olarak tanıtılmaktadır. Bir anlamda, **bizim için en ileri** uç noktalar, **başkaları için en geri** noktalar olarak kavranmaktadır.

c) **Belli dönemlerde** Marksizm-Leninizmi savunmanın minimum gereklerinin, o günkü koşullarda hareketin içinde "en ileriyi temsil edenler" tarafından belirlendiği olgu tespitleri, bugün "hareket içinde en ileriyi bizim temsil ettiğimiz"; bütün dünyada Marksist-Leninist hareket içinde "en ilerinin biz olduğumuz" değerlendirmesinin **açıkça söylenmesine** sadece bir adım kalacak şekilde yorumlanmaktadır.

Bu tezlerin bu şekilde yorumu, "en ilerinin biz olduğumuz" değerlendirmesinin açıkça söylenmesine varacak olan ve doğal gelişme -

sinde varması gereken bir yanlış yorumdur.

d) Geçmiş tarihsel dönemden verilen örnek lerde, harekette en ileriyi temsil edenlerin **belirli koşullarda, belirli noktaları** Mark - sizm-Leninizmi savunmanın kıstası olarak nasıl ve hangi mücadelenin ürünü-sonucu koymuş olduklarından bahsedilmemektedir. Böylece bi zim şu anki durumumuzla karşılaştırılması bi le güç olan "en ileri"lerin; belirli kıstasları, belirli koşullarda bir ideolojik-siyasi mücadelenin ürünü olarak ortaya koydukları gerçeği dikkate alınmamış olmakta ve sonuçta birçok bakımdan yanlış olan bir para - lelliğe ulaşılmaktadır.

V

Bugünkü komünist hareketin kötü uluslararası durumu; ve ondan kaynaklanan Türkiye devrimci, komünist hareketindeki kötü durumu aşmanın araçlarından biri olarak düşünülen Ortak Tartışma Yayın Organı kabaca şu noktalarla gerekçelendirilmelidir:

a) **Proletarya hareketi özünde enternasyonal bir harekettir.**

Marks, Engels, Lenin ve Stalin, Komünizm yararına ortak çalışmaları mümkün ve gerekli olan güçlerle çalışmaya büyük değer biçmiş - lerdir. Bu uğurda, kendi bulundukları son noktayı her durumda ortak çalışmanın önşartı olarak başkalarına dayatmamışlardır. Diğerlerini, bulundukları seviyeye bir ideolojik mücadele sonucu getirebilmeye olanak tanıyan bir ortak çalışma zemini yaratabilmek için daha geri "birlik noktaları" tespit etmekten kaçınmamışlardır.

b) **Uluslararası komünist hareketin bugünkü durumu teorik ve pratik bakımdan bir yıkım ile belirlenmektedir.**

Benzer durumlarda Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in izledikleri çizgi ve pratik incelenerek gerekli dersler çıkarılmalıdır.

Sağlam bir örgütsel birliğin temeli olan bir Marksist-Leninist platformun yaratılması çalışmasına seferber edilmesi, katılması ve birbirinden yararlanması mümkün olan güçlerin ortak çalışmasını sağlayabilecek olan çeşitli araç ve yolların bulunup uygulanmaya sokulması, önderlik iddiasında olanların görev ve sorumluluk alanı içindedir.

c) Bugün Türkiye devrimci hareketinin durumu bir yönüyle, emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı olduğunu, oportünizmin her türüne karşı olduğunu, Marksizm-Leninizmin çözüm olduğunu, Marksist-Leninist partiden yana olduğunu söyleyen; işçi sınıfının öncülerinin bir bölümünü içinde barındıran ve birbirlerinden belli bir anlamda habersiz; kafalarını önlerine eğmiş olarak yürüyen bir dizi devrimci grubun olduğu bir ortam ile de belirlenmektedir.

Dünya komünist hareketinin platformunun yaratılması çalışmasına bağlı olarak ortaya çıkabilecek olan Türkiye devriminin platformunun yaratılması çalışması, aynı zamanda, devrimci gruplar arasındaki birlik ve ayrılık noktalarının berraklığa kavuşması çalışmasına da bağlıdır.

d) Uluslararası ve ulusal alanda, işçi sınıfının en ileri kesimlerinin; öncülerinin kazanılmasını kolaylaştırıcı araçlar üzerinde de düşünülmesi gereklidir.

Bugün hem ulusal ve hem de enternasyonal alanda genel olarak, gerçek bir ideolojik-siyasi polemik yürümemektedir.

İdeolojik-siyasi bir temel üzerinde öncülerin birleştirilmesi —**sağırlar polemiğinin hüküm sürdüğü bir ortamda**— oldukça güçtür.

e) Birleşmeden önce ve birleşebilmek için ayrılık noktalarının berrak bir biçimde ortaya konulması gereklidir. Birlik hedefine, ideolojik-siyasi alanda ayrılıkların ortaya konulması ve farklılıkların aşılmasına bağlı olarak ulaşılacaktır.

Bu bakımdan, ortak bir yayın organının, esasta ayrılıkların tartışıldığı bir yayın organı olması gereklidir. Bu yayın organı dikkatleri belirli ayrılık noktalarında toplayacak; bu noktalarda birlik ve ayrılık sınırlarını saptamaya çalışacaktır.

Bugünkü koşullarda yukardaki noktalara bir çözüm aracı olan ve pratik olarak gerçekleştirilmesi mümkün olan bir Ortak Tartışma Yayın Organı: emperyalizme, sosyal-emperyalizme, her türden gericiliğe karşı olduğunu söyleyen; Marksizm-Leninizmi çözüm gören; görüş ayrılıklarının tartışılmasına taraf olan devrimci güçlerin, ortak olarak çıkardıkları, ayrılıkları berraklaştırdıkları ve birliğin yolunu açtıkları bir yayın organı olmalıdır.

VI

Ortak Tartışma Yayın Organının "Marksizm-Leninizme yakın güçlerle birlikte" çıkarılması **yeni görüşü**, bazı temel noktalarda yanlış değerlendirmeler üzerine yükselmektedir. Aynı zamanda pratikte de bugün **uygulanamaz** olan bir görüştür.

Bugüne dek, ortak bir şekilde, hangi grupların Marksist-Leninist veya "Marksizm-Leninizme yakın güç" olduğu —enternasyonal ve ulusal alanda— bir ideolojik-siyasi değerlendirme çalışmasının ürünü olarak ve tek tek bütün güçler bakımından ortaya konulmuş değildir. Böyle bir durumda:

a) Önce bu belirleme bir ideolojik-siyasi çalışma ürünü olarak ve kollektif bir şekilde yapılmak zorundadır. Bu ise kolayca ve kısa sürede çözülebilecek bir görev değildir.

b) Ortak Tartışma Yayın Organının bazı gruplarla birlikte çıkarılması halinde ise, onların "Marksist-Leninist" veya "Marksizm - Leninizme yakın güç" olduğu tespiti yapılmış demek olacaktır. Sistemli bir inceleme ve mücadele olmaksızın, bir gücün anti-Marksist -

Leninist olarak tespiti ne kadar yanlışsa, aynı tür bir çalışma olmadan bir gücün "Marksist-Leninist" vb. tespit edilmesi de bir o kadan yanlıştır.

c) Kimin "Marksist-Leninist" veya "Marksizm-Leninizme yakın" olduğu ortak olarak bir araştırma neticesi ortaya konulamamış olduğu için ve kısa zamanda da konulamayacağı için, bu görüş bugün pratik olarak **uygulanamazdır.**

VII

Bolşevik Partizan'ın 24. sayısındaki "Ortak Tartışma Yayın Organı Üzerine" isimli bu konudaki tartışmanın tek yazılı belgesi esasta doğru bir belgedir.

Bu belgeye, tüm tartışma süreci içinde yazılı olarak (ve bildiğimiz ölçüde sözlü olarak) **hiçbir temel eleştiri gelmemiştir.**

Böyle bir sürecin sonunda ortaya çıkan "yeni görüş" (bu 'değiştirme'deki sorumluluk değerlendirilmesi ayrı bir konudur) bürokratik bir tarzda herkese maledilemez.

Bu konudaki tartışma, dışımızdan gelen yazıların da basılması temelinde sürdürülmelidir.

Bu tartışma, mümkün olduğu ölçüde yalnızca Türkiyeli devrimci kamuoyu önünde değil, aynı zamanda bu çalışmaya katılabilmesi mümkün olan uluslararası alandaki güçlere de yansıtılmaya çalışılmalıdır.

Konuya ilişkin tartışma belli bir olgunluğa eriştikten sonra, uygun yollarla çoğunluğun eğilimi belirlenmeli; durdurulmuş pratik adımlar belirlenmiş eğilim temelinde yeniden atılmaya başlanmalıdır.

Nisan 1986

*

HANGİ AMAÇLA KİMLERLE NASIL BİR TARTIŞMA YAYIN ORGANI?

Geçen dönemde yapılan bazı "ortak tartışma toplantıları" sonrasında ortaya çıkan "Ortak Tartışma Yayın Organı" düşüncesi üzerine yürütülen tartışmalar III. Konferansımızda alınan bir tavsiye kararı ile bir anlamda noktalandı.

Üçüncü Konferansımız, Konferans öncesinde Parti içinde ve çevresinde tartışmaya sunulan, ve üzerinde bütün Parti Hücrelerinde mutlaka tartışılmış olması gerekli olan karar tasarısını bu noktada **aynen**, hiçbir değiştirme yapmadan; ancak Konferansta bu sorunun üzerine yeterli tartışılmadığının bilincinde olarak, **tavsiye kararı** olarak onayladı.

Konferansın bu konuda aldığı karar aynen şöyledir:

(Karar için bkz. s.17)

Bolşevik Partizan'ın, Konferansın duyurulduğu sayısının hazırlanması sırasında, belgelerden izleyebildiğim kadarı ile, Yazı Kurulu üyeleri arasında önce kararın, Ortak Tartışma Yayın Organının "Marksist-Lenininst ve Marksizm-Leninizme yakın güçlerle" çıkarılacağı biçiminde olup olmadığı sorunu gündeme gelmiştir. Bu sorun belgeler temelinde kolay çözülebilir bir sorundur. Çözülmüştür. Kararın içeriği Bolşevik Partizan S.27'de aktarılmıştır.

İkinci olarak, kararın gerçekten "Ortak Tartışma Yayın Organı Marksist-Leninist ve Marksizm-Leninizme yakın güçlerle çıkarılır" **anlayışı** ile alınıp alınmadığı; kararı alanların büyük çoğunluğunun, belki hepsinin, Ortak Tartışma Yayın Organının "devrimci" güçlerle çıkarılacağı, çıkarılması gerektiği **anlayışında** olup olmadığı sorunu üzerine tartışma gündeme gelmiştir. Sorunun tavsiye kararı alındığı halde çözülmediği, bizzat Yazı Kurulu içinde anlayış farklılıkları olduğu açıkça görülmüştür. Ayrılıklar yalnızca Yazı Kurulunda değil, Merkez Komitesinde, ve bütün Partide vardır. Bu durumda bu sorun üzerine bir kez daha tartışmak, ayrılıkların ne olduğunu iyice **bilince çıkarmak**, tartışmalar temelinde **partinin bilinçli** tercihini yapması, bu bilinçli tercih sonrasında somut adımlar atılması doğru olacaktır.

Ben aşağıda böyle bir **bilinçli tercihe** katkıda bulunmak amacıyla; bir ilk tavır olarak bu konudaki görüşlerimi kısaca ortaya koymak istiyorum.

Sorunu üç soruya cevap içinde ele alacağım.

1- Alınan tavsiye kararı somut olarak nedir? Bu kararın unsurları nelerdir?

2- Alınan karar doğru mudur?

3- Tartışma süreci içinde görüşlerde değişme var mıdır? Bu nasıl olmuştur?

Cevap verilmesi gereken bu üç sorudan bence üzerinde öncelikle yoğunlaşılması gereken, tartışma bağıntısında **öncelikle** cevap verilmesi gereken, merkezde durması gereken soru, ikinci soru, yani alınan kararın doğru olup olmadığı sorusudur. Kaçınılmaz olarak uygulamaya da yansımak zorunda olan anlayış farklılığı tam da bu soruya verilen cevapta yatmaktadır. Okuyucu soruna bence bu bilinçle yaklaşmalı, tartışmada esas olarak bu nokta üzerinde yoğunlaşmalıdır.

Alınan tavsiye kararı nedir?

Aslında böyle bir soru üzerine tartışmak bile abestir. Çünkü alınan kararın metni or-

tadadır, metin bütün Parti üyelerinin, ve ör gütlü çevrenin Konferans öncesinden bu yana elindedir. Ve Konferansa sunulan tasarıda Kon ferans bu noktada herhangi bir değişiklik yap mamıştır. Ama buna rağmen, ne yazık ki, bu tavsiye kararına bu biçimi ile oy veren yol daşların en azından biri, kararın böyle olma dığını iddia edebilmektedir. Böyle bir iddia üzerinde dehşetengiz(!) eleştiriler yürüte - bilmekte, ve belli siyasi sonuçlara varabil mektedir.

Hal böyle olunca, kararın ne olduğu da tar tışılmak zorunda kalınmaktadır. Bu bağıntıda, bu kararın Bolşevik Partizan S.27'de karar metninin aynen yayınlanması biçiminde akta rılmamış olması, gelinen yerde bana hatalı gö rünmektedir. Eğer bu yapılmış olsa idi, en a zından "Karar nedir?" konusunda bizi bir adım ilerletmeyen bir tartışmaya (az ihtimal de ol sa!!!) girilmesinin önü belki alınmış olabi lirdi. Şimdi karar metni olduğu gibi yayın - lanmıştır. Artık tartışmanın karar bu mu idi değil miydi biçiminde de yürümesinin hiçbir temeli olamaz.

Bu bağıntıda, alındığı biçimi ile **tavsiye kararının** iki özelliğini öne, **bilince çıkar mak** bana önümüzdeki tartışmalar açısından çok önemli görünmektedir.

Bunlardan birincisi şudur:

+ Konferans tavsiye kararında çok açık— yoruma fırsat bırakmayacak açıklıkta— bir bi çimde, böyle bir tartışma yayın organınınkim lerle çıkarılacağı sorusuna "**Marksist - Leni nist ve Marksizm-Leninizme yakın görülen ör gütlerle**" cevabını vermektedir.

İkincisi ise şudur:

+ Konferans tavsiye kararında yine çok a çık bir biçimde, böyle bir tartışma yayın or ganının yalnızca Marksist-Leninist ve Mark - sizm-Leninizme yakın görülen örgütlerle çıka rılması yönünde tavır takınıp orada durmamak ta; bir adım daha ileri giderek, bu güçlerle de "ortak çıkarma" için **programda anlaşma** ko şulunu getirmektedir. Program konusunda ise, Konferans tavsiye kararının tavrı açıktır:

Program bizim araştırma/inceleme/tartışma planımız olmak zorundadır. "Böyle bir yayın organının **tartışacağı konular ve bunların sı rası** bizim teorik çalışma planımızla çakışma dığı şartlarda çıkarılacak bir tartışma ya- yın organı bugün bize fazla yarar sağlamaya cak, tersine zaten sınırlı olan gücümüzü de önümüze koyduğumuz esas çalışma programı üze rinde yoğunlaşmaktan çekecek bir rol oynaya bilecektir." Söylenenler bu noktada da açık tır.

Bu tartışmada esas sorun, bu tavsiye kara rının doğru olup olmadığıdır.

Tavsiye kararı doğru, Marksist-Leninist bir karardır...

Tavsiye kararının doğru olup olmadığı so rusuna cevap verebilmek için, Tartışma Yayın Organı denen organdan beklenenin ne olduğu, böyle bir yayın organının gerekçelerinin ne olduğu, hangi amaca hizmet etmesini istediği miz sorularına cevap verilmelidir.

Benim Tartışma Yayın Organının amacı soru suna verebileceğim en kısa cevap şudur:

- Tartışma yayın organı denen organ, **ge rek uluslararası planda**, gerekse **Türkiye 'de Marksist-Leninistlerin** örgütsel birlikleri - nin ideolojik temelini yaratabilmek amacı i le; yani uluslararası alanda Marksist - Leni nist hareketin ortak platformunu yaratma, Tür kiye'de de Türkiye devriminin bilimsel temel lere oturtulmuş Marksist-Leninist programını yaratma çalışmasında, bu çalışmayı yürüten güçlerin tartışmalarının, tartışarak ayrılık ve birlik noktalarını açıklığa kavuşturmala rının aracı olmalıdır. Açıktır ki, amacı böy le tespit edilen bir ortak tartışma yayın or ganı, bu amaç doğrultusunda hareket eden, öy le değerlendirilen güçler, ya da en geniş bi çimi ile ele alınırsa, en kötü halde bu amaç doğrultusunda çalışıp çalışmadıkları konusun da henüz kesin değerlendirme yapılamayan, bu amaç doğrultusunda hareket ettikleri yönünde işaretler olan güçler **tarafından**, böyle de - ğerlendirilen güçler tarafından ortaklaşa çı karılabilir. **Marksist-Leninist platformu hem uluslararası hem de Türkiye'de yaratma, iler deki olası bir örgütsel birliğin ideolojik - siyasi temellerini yaratma amacı** doğrultusun da çıkarılacak bir yayın organının; amacı bu olmadığı en baştan kesin olanlarla (sorun is tek/niyet sorunu değil, eylemin içeriği soru nu olarak kavranmalıdır), yani **hakkında ke sin oportünist değerlendirmesi yaptığımız** gu rup ve kişilerle de **ortaklaşa çıkarılması** dü şünülemez. Ortaklaşa çıkarılması demek, sözü geçen yayın organını ortak çıkaranların, or tak bir program konusunda anlaşmaları, ve ya yın organında karar alınacak konularda **eşit hakka** sahip olmaları demektir. Uluslararası planda, ve Türkiye'de Marksizm-Leninizmin platform/programını yaratma amacıyla yürütü lecek, buna hizmet etmesi gereken bir tartış manın, genel çizgileri, ve konumları itibarı ile açıkça **Marksizm-Leninizm düşmanı** olarak tespit edilmiş olan **güçlerle birlikte** —bun lar devrimci olarak değerlendirilseler de, Marksizm-Leninizm adına konuşsalar da— **orta klaşa** çıkarılacak bir yayın organı ile yü rütülmeyeceği açıktır, açık olmak zorundadır.

Amaç bu olduğunda, bu amaca hizmet eden bir tartışma yayın organının ancak Marksist- Leninist ve Marksizm-Leninizme yakın görülen güçlerle birlikte, ortaklaşa çıkarılabilece ği açıktır, açık olmak zorundadır. Bu hiçbir şekilde, Marksist-Leninist ve Marksizm-Leni- nizme yakın görülen güçlerle birlikte ortak çıkarılan böyle bir yayın organında; yalnızca Marksist-Leninist ve Marksizm-Leninizme ya- kın güçlerin yazıları yayınlanacak, yalnızca

onların yazıları üzerine tartışılacak anlamına gelmemektedir. Böyle bir yayın organında, özellikle Marksizm-Leninizm adına konuşan devrimci güçlerin yazıları; sadece onların değil, yer yer karşı-devrimci olarak değerlendirilen, ama ilerici kesimde maskeleri düşmemiş güçlerin de yazıları —tabii tartışılan konularla ilgili yazıları— da yayınlanabilir. Onların yanlışlıklarını teşhir etmek açısından bu gerekli ve yararlıdır.

Ortak tartışma yayın organının kimlerle birlikte ortaklaşa çıkarılacağı sorusu ile, neyin yayınlanacağı sorusu bir ve aynı soru; ve bu sorulara verilen cevaplar bir ve aynı cevap değildir. Bu iki şeyi birbirine karıştırmak yanlıştır. Bazı yoldaşlar tam da bu yanlışı yapmaktadırlar.

Ben, oportünist olarak değerlendirdiklerimle **birlikte, ortaklaşa** Dünya Marksist-Leninist hareketinin platformunun yaratılması, Türkiye devriminin programının yaratılması çalışmasının abes olduğunu düşündüğümden, bunlarla —bu amaçla— bir ortak tartışma yayın organının çıkarılmasından yana değilim. Ama Marksist-Leninist ve Marksizm-Leninizme yakın güçlerle birlikte ortaklaşa çıkarılan ve **öncelikle** onların kendi aralarındaki görüş ayrılıklarının sınırlarını kesinleştirmeye çalışan, böylece sağlam bir örgütsel birliğin temellerini yaratmaya çalışan bir tartışma yayın organında, oportünist olarak değerlendirdiğim örgütlerin de, özellikle bunlar Marksizm-Leninizm adına konuşuyorlarsa, yazılarının yayınlanmasından yanayım!

İşte bu yüzden de ben III. Konferansın aldığı, böyle bir tartışma yayın organının "Marksist-Leninist ve Marksizm-Leninizme yakın örgütlerle birlikte" çıkarılması yönündeki kararının doğru olduğunu; bu kararın yanlışlığını savunanların, **ortak tartışma yayın organının amacını** başka türlü belirlemek zorunda olduklarını düşünüyorum.

* * *

Ben, Konferansın aldığı tavsiye kararının, **böyle bir yayın organının programı** konusundaki yaklaşımının, anlayışının da, bizim bugünkü durumumuza uygun olduğunu, doğru olduğunu düşünüyorum. Tartışma yayın organı, eğer Dünya Marksist-Leninist Hareketinin platformunun yaratılmasına, ve Türkiye devrimi programının yaratılmasına hizmet edecekse, o zaman tartışılan bir dizi sorunu belli bir sistem, ve sıra içinde tartışmalıdır. Eğer tartışma yayın organını ortaklaşa çıkaran örgütler bu sorun üzerinde anlaşamazlarsa, o zaman bu tartışma yayın organının varolan, aşılmasını istediğimiz "sağırlar diyalogu" durumunun aşılmasına pek büyük bir katkısı olmayacaktır. En iyi halde, sırası, sistemi belli olmayan bir temelde, değişik grupların değişik konuları, aynı yayın organı içinde birlikte değil, paralel tartıştıkları bir durum ortaya çıkaracaktır. Bu noktada bugünkü şartlarda tartışma yayın organının programının nasıl olması, hangi sorunların hangi sıra ile tartışılması sorusuna bizim verebileceğimiz bir tek cevap vardır: Konferansımızda tespit ettiğimiz teorik araştırma/inceleme/tartışma programı! Ancak böyle bir programla, "bizim kendi içimizde yürüttüğümüz tartışma mümkün olduğunca Marksist-Leninist ve Marksizm-Leninizme yakın gördüğümüz örgütlere taşınabilir ve onları da bu tartışmanın içine çekme, onlarla birlikte bu tartışmayı yürütme" (Tavsiye kararı'ndan) mümkün olur. Bunun dışındaki hiçbir program, a) bizim içimizde üzerinde tartışma yürüttüğümüz konuların birlikte tartışılmasına, birlikte çözülmeye çalışılmasına hizmet etmez; b) tersine "zaten sınırlı olan gücümüzü de önümüze koyduğumuz esas çalışma programı üzerine yoğunlaşmaktan çekecek" bir rol oynayabilir. Bizim önümüzdeki çalışma döneminde çözümünü öncelikli görev olarak önümüze koyduğumuz teorik sorunlar dışında, bu tartışma yayın organında biz en fazla bizim daha önceden çözmüş olduğumuz konularda, diğer Marksist-Leninist ve Marksizm-Leninizme yakın örgütlerle, ve Marksist Leninist olmayan, Marksizm-Leninizm adına konuşan örgütlerle polemiğe giren bir yayın çizgisi izleyebiliriz. Ama o zaman da yaptığımız, kesinlikle kendi açımızdan yalnızca zaten var olan çizgimizin propagandasıdır, başka birşey değil. Bu bugün Merkez Yayın Organımız, özel broşürler vb. üzerinden de yapılmaktadır. Ve tartışma yayın organı bizim tarafımızdan öncelikle bu amaçla değil, "teorik sorunların çözülmesine hizmet" amacıyla orta ya atılmıştır.

Bu bağıntıda: Ya bizim Üçüncü Konferansta önümüzdeki dönem için tespit ettiğimiz teorik çalışma programı doğrudur. O zaman biz bütün Marksist-Leninistleri, Marksizm-Leninizme yakın güçleri bu çalışma programı doğrultusunda harekete geçirme yönünde mücadele yürütürüz, ortak tartışma yayın organını da bunun bir aracı olarak kavrarız. Ya da çalışma programımız yanlıştır, aslında bugün bütün dünyada Marksist-Leninistler açısından çözülmesi gerekli öncelikli olan sorunlar bizim tespit ettiğimiz sorunlar değildir. Bu konuda "kuşkularımız" vb. vardır. O zaman Konferansın bu konuda aldığı tavsiye kararı da doğru değildir. Sorun bana böyle görünmektedir. Bu konuda da ben herkesin açık, berrak tavır takınmasını, şu soruya Partinin açık cevap vermesini (Tavsiye kararı'nda cevap açıktır ama bir dizi yoldaş, anlaşılan, söylenenin ne olduğu konusunda hemfikir değildir) talep ediyorum:

Ortak tartışma yayın organının programı, bizim III.Konferansta tespit ettiğimiz teo-

rik çalışma programı ile çakışmadığı, başka sorunların ortak tartışma yayın organı programı olarak gündeme getirildiği şartlarda, böyle bir ortak tartışma yayın organı çıkarmaya hazır mıyız? Bunu yapacak durumda mıyız? Bu doğru olur mu?

Benim bu soruya verdiğim cevap kesin bir şekilde "Hayır"dır!

Ben, gücümüz bugünkünden fazla olsa, teorik yetkinleşme açısından durumumuz bugünkünden ileri seviyede olsa, o zaman bizim Partinin bütününün önüne koyduğumuz teorik çalışma planı ile çakışmayan bir programla da, ve başka amaçla da, ve çıkaranlar açısından daha geniş bir ortaklıkla da bir tartışma yayın organı, ya da bir başka ortak organ çıkarılabileceğini, bunun ilke olarak reddedilmesi gerektiğini düşünüyorum. Ama bugünkü gücümüz, ve şartlarımızda bunun yapılmasının esasta yapılması gereken çalışmayı aksatan bir rol oynayacağını, bazı ileri arkadaşların — onların ileriliğinin derecesi de yazdığımız yazılardaki bir dizi ilkesel hata ile de görülmektedir— diğer gruplardan yine bazı "ileri" olanlarla fikir yarıştırdığı, Partinin önüne çözmek için koyduğu sorunlarla doğrudan ilgisi olmayan bir tartışmadan başka birşey olmayacağını, ya da bir başka durumda var olan çizgimizin propagandasından başka birşey olmayacağını düşünüyorum.

İşte bu nedenle, Tavsiye Kararı'nın bu soruna yaklaşımını da bütünüyle doğru buluyorum.

Toparlarsam, ve bütün şemaların eksikliğinin bilincinde olarak çok kısa tezler halinde koyarsam:

a) Amacı itibarı ile: Uluslararası Marksist-Leninist hareketin platformunun yaratılmasına hizmet edecek, platformun çözülmemiş noktalarında onu ilerletecek, çözülmemiş sorunlara cevap bulmaya çalışacak; Türkiye devriminin programının bilimsel temele oturtulmamış sorunlarını ortaklaşa tartışıp çözmeye çalışacak teorik bir tartışma yayın organı olmalıdır.

b) Bu organı ortaklaşa çıkaracak güçler açısından: Böyle bir organ Marksist-Leninist ve Marksizm-Leninizme yakın örgütlerce çıkarılmalıdır.

c) Programı açısından: Bu organ önümüzdeki dönemde şu program temelinde çıkmalıdır:

Ortak tartışma yayın organı, önümüzdeki dönemde yürütülecek çalışmada **devrim aşamaları** sorununun teorik olarak tartışılıp çözülmesi görevini önüne temel görev olarak koymalıdır. Bu sorunun çözümü için demokratik devrimi gerekli kılan objektif ve sübjektif şartlar nelerdir? Sosyalist devrim için objektif ve sübjektif şartlar nelerdir? Birinden diğerine geçiş nasıl olur? Geçişin önşartları nelerdir? Milli sorunun —hem emperyalizme bağımlılık bağıntısında, hem de bir ülkenin kendi içindeki milli sorun bağıntısında— devrim aşamasının belirlenmesinde oynadığı rol nedir? Burjuva diktatörlüğünün biçiminin; özellikle faşizmin devrim aşamasının belirlenmesinde oynadığı rol nedir? vb. sorularına; Marksist-Leninist klasiklere, Komintern'deki tartışmalara vb. dayanarak, bunların incelenmesi temelinde bilimsel cevaplar aranmaya çalışılmalıdır. Tartışma öncelikle bu noktalar üzerinde yürümelidir. Açıktır ki bu tartışmalar aynı zamanda modern revizyonizmin bu noktalarda yaptığı çarpıtmalara, bizim kendi geçmişimizde bu konudaki sapmalarımıza; Marksizm-Leninizm adına konuşan çeşitli grupların geçmişte ve haldeki sapmalarına karşı mücadele içinde, bunlarla bağlar kurularak yürütülmelidir.

Böyle bir program temelinde, Marksist-Leninist ve Marksizm-Leninizme yakın örgütlerle çıkarılacak bir ortak tartışma yayın organında, tartışılan noktalarda özellikle Marksizm-Leninizm adına konuşan oportünist gruplardan yazı istenmesinin, onların yazıları-nın da, onlara tavır takınılan yazılarla birlikte basılmasının zararı değil, yararı vardır. Yine aynı yayın organında, Marksizm-Leninizme yakın görülen tek tek kişilerin de, tartışmayı ilerleten yazılarının basılması doğrudur. Oportünist olarak değerlendirilen tek tek kişilerin de yazıları, önemli görüldüğünde, savunulan görüşler ideolojik mücadelede gerçekten ciddi önem taşıyan görüşler olması halinde, yayınlanabilir, yayınlanmalıdır.

Yine böyle bir ortak tartışma yayın organında, yalnızca devrimci olarak değerlendirdiğimiz oportünist grup ve kişilerin görüşlerine, yazılarına değil; aynı zamanda orijinal belgeler üzerinden mücadele yürütme, revizyonist görüşlerin Marksist-Leninist alternatiflerini onlarla doğrudan çatışma içinde koyabilme, okuyucuları modern revizyonist görüşlerle ve onların türevleri ile çatışmada eğitebilme amaçları ile çeşitli "sol" adına konuşan karşı-devrimci grupların, akımların yazıları da yayınlanabilir.

Görüşüme göre, böyle bir organın yazı kurulu, Marksist-Leninist ya da Marksizm-Leninizme yakın olarak değerlendirdiğimiz **örgütlerin** göndereceği, bugünkü şartlarda bir örgüt-bir oy biçiminde uygulanan eşitliğe sahip kişilerden oluşmalıdır.

İçinde bulunduğumuz durumda büyük tahrip gücüne sahip örgütsüzlük akımına düşmanlığımızı dile getirmek için, tek tek kişilere, şu veya bu örgütün temsilcisi olmayan, örgütsüz hareket eden kişilere, bunlar Marksist-Leninist veya Marksizm-Leninizme yakın değerlendirilseler bile, yazı kurulunda, örgüt temsilcileri ile eşit haklarla yer verilmemelidir. Bu onların tartışmadan dıştalanması anlamına gelmez. Onların da yazıları basılmaya cak anlamına da gelmez.

Bu bağıntıda sorun tabii ki, Marksist-Le-

ninist ve Marksizm-Leninizme yakın olarak değerlendirdiğimiz güçlerin kimler olduğu sorununa somut cevap verme sorunudur. Bu somut tartışma içinde yapılabilir, ve önümüzdeki dönemde yapılması gereken —zor olan ama mümkün olan— bir iştir.

Ortak tartışma yayın organı üzerine tartışma bağıntısında, ama bu sorunu tartışmadan önce, hangi amaçla, kimlerle, hangi programla sorularına verilen cevaplarda anlaşmak gereklidir. Tam da bu noktalarda anlaşma olmadığı şartlarda —ki ayrılık buradadır öncelikle— kimin Marksist-Leninist olduğu/kimin Marksizm-Leninizme yakın olduğu, kimin bu iki kategori içinde ele alınamayacağı tartışması havanda su döğmek olur.

Ben bu bağıntıda ilerki olası tartışmalara bir ön açılım olması için şunları söyleyeyim:

Ben mesela somut olarak bugünkü şartlarda uluslararası planda bizim eski kardeşlerimiz hakkında III.Konferansın yaptığı genel değerlendirmenin doğru olduğunu savunuyorum. O halde böyle bir tartışma yayın organı onlar ile birlikte çıkarılabilir. Uluslararası planda, mesela yine bizim eski kardeş örgütlerimizin bir dizi yazısını yayınlayan Hindistan KP/ML İnşa Örgütünün, en azından Marksizm-Leninizme yakın güç olarak değerlendirilmesi gerektiğini düşünüyorum; KKP/ML(ÖK ve KKP/B(ÖK)'nın, her ikisinin de bugünkü durumları ile gelişmeye açık, en azından Marksizm-Leninizme yakın güçler olarak değerlendirilmesi gerektiğini düşünüyorum. Aghkar'ın, ya da GUAfS içindeki Aghkar taraftarlarının böyle bir yayın organını birlikte çıkarmaya kazanılması için çalışılmasının doğru olacağını düşünüyorum. Uluslararası planda Kanada Bolşevik Birlik ve o çizgideki örgütlerle, bunlara karşı yeterli bir mücadele ile, bunların gelişme yönünün ne olacağının gösterilmemiş olduğu koşullarda, Marksist-Leninist veya Marksist-Leninist değil biçiminde bir genel değerlendirilme yapılamayacağını, bu yüzden de böyle bir yayın organında bunlarla özel anlaşmalar yapılabileceğini; aynı şekilde İran KP için de durumun benzer olduğunu düşünüyorum.

Ama mesela böyle bir yayın organının diyelim ki, kesin AEP taraftarı örgütlerle, ya da kesin Mao Zedung Düşüncesi, evet Maoizm savunucuları ile birlikte çıkarılamayacağını, bunun yanlış olacağını düşünüyorum.

Türkiye açısından somut konuşursak, ben böyle bir yayın organının mesela bizim verdiğimiz mücadele ile oportünist/revizyonist bir örgüt olduğunu görüp ispatladığımız Partizan ile birlikte; bugün bırakalım Marksist-Leninistliği, devrimci konumda olup olmadığı bile —genel değerlendirme açısından— bence tartışılması gereken TDKP ile birlikte ortak laşa çıkarılamayacağını düşünüyorum. Hakkında oportünist genel değerlendirmesi yaptığımız, ve bu değerlendirmeyi gerçekten temeline oturttuğumuz örgütler —bunlar Marksizm - Leninizm adına konuşsalar bile, sosyal-emperyalizme de karşı olsalar bile— **böyle** bir yayın organının birlikte çıkarma anlamında ortakları olamazlar. Bu noktada problem, bizim yer yer çeşitli örgütler hakkında yeterli bir bilgiye sahip olmadan, yeterli bir mücadele yürütmeden, gelişme yönüne bakmadan, aceleci oportünist genel değerlendirmeleri yapmış olmamızdır.

Bu bağıntıda III. Konferansta mesela Sparatakus hakkında bunların ne Marksist-Leninist ne de oportünist olarak değerlendirilmemesi gerektiği yönünde (benim katılmadığım) bir karar alınmıştır. Bu karar, mesela bu grupla böyle bir yayın organı için belirli bir anlaşma zemini olup olmadığının araştırılması görevini verir bize.

Ya da mesela Mayıs çevresi Yılmaz Güney'in yazılarındaki görüşlerini savunduğu ve bir örgüt olarak ortaya çıkması halinde, bugünkü durumda, bunların Marksizm-Leninizme yakın güçler olarak değerlendirilmesi, mücadele içinde gelişme yönlerine bakılması bana doğru görünmektedir. Proletaryanın Kurtuluşu adlı grup da buna benzer görünmektedir. Kava 'nın durumu benzerdir.

Ya da mesela İleri/Devrimci Kanat için de benim değerlendirmem benzerdir. Bütün bunlar somut olarak tartışılıp çözülebilir, çözülmelidir. Ama başta da dediğim gibi, sorun önce böyle bir yayın organının **kimlerle** çıkarılacağı sorununa yaklaşıma cevap veren genel bir tezde anlaşmaktır.

İşte bence doğru olan, uğrunda mücadele edilmesi gereken ortak tartışma yayın organı böyle bir yayın organıdır.

Bu sayıda yayınlanan gerek R. Bahdiyar imzalı yazı, gerekse R. Bahdiyar'la R. Tanyeri'nin ortak hazırladıkları yazıda savundukları ortak tartışma yayın organı ile, bu ortak tartışma yayın organı arasında kökten ayrılıklar olduğu ortadadır.

Doğru olanın hangisi olduğu konusunda tartışmalı, karar vermeliyiz.

* * *

Bu bağıntıda bir sorun da, mümkün olurluk/olmazlık sorunudur. Bence sorun önce doğru olanın ne olduğu noktasında tartışılmalıdır. Eğer olurluk/olmazlık sorunu da ille tartışılmak isteniyorsa, benim bu konuda görüşüm kısaca şudur:

Bizim gücümüz, oportünistlerin gücü, onların sorunlara yaklaşımı gözönüne alındığında bugünkü şartlarda, **ilkesel uzlaşmalara girilmediği sürece**, oportünist olarak değerlendirdiklerimizle **birlikte** ortak tartışma yayın or

ganının çıkarılabileceğini savunanlar, kesinlikle olmayacak bir duaya amin demektedirler. İlkesel uzlaşma ise Marksist-Leninistlerin işi değildir!

Marksist-Leninist ve Marksizm-Leninizme yakın güçlerle ortak tartışma yayın organının birlikte gerçekleştirilmesi ihtimali de bugünkü şartlarda gerçek haline gelmesi çok az bir ihtimaldir. Buna rağmen doğru olan budur; öncelikle **bunun için çalışılmalıdır.**

Bunun gerçekleştirilemediği şartlarda, biz bizim tartışmamıza dışımızdaki güçleri başka araçlarla katmaya çalışmalıyız.

Tartışma süreci üzerine

Tavsiye kararının "Marksist-Leninist ve Marksizm-Leninizme yakın güçlerle birlikte" biçiminde çıkmış olmasını şaşkınlıkla karşılayan yoldaşların önemli iddialarından biri, bütün tartışma sürecinde sorunun "karar tasarısında konduğu biçimde" konmadığı, aslında bütün tartışma sürecinde sorunun "devrimci görülenlerle birlikte" ortak tartışma yayın organı çıkarma şeklinde konduğu; kararı onaylayanların (en azından çoğunluğunun) kararı bu düşünceyle onayladıkları vb.dir. Bu iddianın dayandırıldığı temel dayanak, İ.Güzel'in Bolşevik Partizan S.24'te yayınlanan yazısında da sorunun "devrimcilerle birlikte çıkarılması düşünülen" ortak tartışma yayın organı biçiminde konmuş olması, bütün tartışma süreci boyunca bu yazıya bir eleştiri getirilmemiş olması, ve Konferansa sunulan karar tasarısında da bu belgeye ve bu belge temelinde yürütülen tartışmaya atıfta bulunulmasıdır.

Önce şunu tespit edelim ki, **bütün tartışma süreci boyunca** sorunun "Marksist-Leninist ve Marksizm-Leninizme yakın güçler" değil de "devrimci güçlerle" şeklinde konup tartışıldığı, en azından Konferans karar tasarısı tartışmaya girdiği andan itibaren doğru olmayan bir tespittir. Konferans karar tasarısında— ki bu tasarı üzerinde bütün Parti Hücrelerin de Konferans öncesinde tartışılmıştır, tartışılmış olmak zorundadır— bu konuda hiç bir yanlış anlaşılmaya meydan bırakmayacak açıklıkta ortak tartışma yayın organının Marksist-Leninist ve Marksizm-Leninizme yakın güçlerle çıkarılması; Merkez Komitesine "Marksizm-Leninizme yakın görülenlere öneri götürme"si görev ve yetkisi verilmesi yönünde tavır takınılmaktadır. Ve bu karar tasarısına bu noktada ve Konferans öncesi ve de sırasında tek eleştiri gelmemiştir.

İkinci olarak şu tespit edilmek zorundadır ki, sonradan tavsiye kararı olan karar tasarısında, Bolşevik Partizan S.24'teki yazıya genel bir atıfta bulunma yoktur. Yalnızca bir bağıntıda, ortak tartışma yayın organının gerekçeleri bağıntısında bu yazıya atıfta bulunulmaktadır. Bu, özellikle bu yazıya genel bir atıf varmış şeklinde bir tespitin temelini ortadan kaldırmaktadır.

Üçüncü olarak şunu kişi olarak tespit edeyim ki, **benim açımdan** 24. sayıdaki tartışma yazısında söylediklerim ile; onayladığım karar tasarısı arasında bir çelişme yoktu! Eğer böyle bir çelişme olduğunu düşünse idim, bu çelişmeyi bilince çıkartmaya çalışırdım.

Konferans sonrası, aldığımız kararın Bolşevik Partizan S.24'te söylediklerimle çelişme içinde olduğu iddiası hem de çok keskin bir şekilde getirildiğinde, ben Bolşevik Partizan S.24'te söylediklerime yeniden dönüp bakma ihtiyacı duydum.

Tespit ettiğim şudur: BP 24'teki yazıda ortak tartışma yayın organının kimlerle çıkarılması gerektiği sorusuna "Marksist-Leninist ve Marksizm-Leninizme yakın güçlerle" şeklinde bir cevap **verilmemektedir.**

Yazının bir yerinde, ortaklaşa çıkarılacak bir tartışma yayın organının tek tek örgütlerin tabanından daha geniş bir çevreye ulaşma üstünlüğüne sahip olduğu tartışma bağıntısında, "Bu gibi toplantılar ideolojik mücadelenin bir aracı olarak **çeşitli devrimci** grupların ORTAKLAŞA çıkardıkları bir tartışma yayın organının önemli yararları olacağını göstermektedir" denerek, bu yayın organını "çeşitli devrimci grupların ortaklaşa çıkaracağı" (S.24, s.35) söylenmektedir. Bu laf olarak Konferansın aldığı kararla çelişme içinde olan bir tespittir. Ve bu noktada benim bu çelişmeyi görerek bilincime, ve başkalarının bilincine de çıkarmamış olmam benim hatamdır.

Onun dışında yazının hiçbir yerinde, grupların hakkında nitelendirmeler yapılan pasajlarda —görebildiğim kadarı ile— sorun **birlikte çıkarma**, ortaklaşa çıkarma bağıntısında tartışılmamaktadır. Tartışılan, "**değişik** grup ve kişilerin görüşlerinin" **yayınlanması** bağıntısıdır.

Yazı şu sözlerle kapanmaktadır:

"Açıktır ki, böyle bir **tartışma yayın organının planlanması; teknik olarak nasıl olacağı, redaksiyonunun nasıl oluşturulacağı, bizim açımızdan ne gibi zorluk ve sorunları olduğu vb. önceden detaylı olarak tartışmayı gerektiren bir sorundur.** Biz bunları bir başka yazıda tartışacağız.

Ama önce **böyle** bir yayın organından beklenenin ne olduğu üzerinde anlaşmak, amacın ne olduğu konusunda anlaşmak gerekir. Biz **şimdilik** amacı, kendine Marksist-Leninist diyen grupların (Bu konuda bugün kendine Marksist-Leninist diyen gruplar arasındaki ayrımların nasıl yapılması gerektiği; öncelikle bu tartışma yayın organının kimlerle çıkarılması gerektiği ve çıkarılabileceği vb. konularını bir başka yazıda değiştireceğiz) aralarındaki ayrılıkların sınırlarını kesin bir şekilde çizmeye hizmet etmek olan bir TARTIŞMA YAYIN ORGANININ **ihtiyaç** olduğu ve bunun yaratılmasının şartlarının da belli ölçülerde o-

luştuğu düşüncesinde olduğumuzu söylüyo - ruz. Ve bütün yoldaşları, ve bütün devrim cileri bu düşünce üzerine tartışmaya çağı rıyoruz." (s.37)

Görüldüğü gibi, atıfta bulunulan yazının bu bölümünde çok açık bir biçimde "**bu tartış ma yayın organının kimlerle çıkarılması gerektiği, kimlerle çıkarılabileceği**" sorununun tartışılması bir başka yazının konusu olarak ele alınmaktadır. Sadece bu bile, bu ya zıya dayanarak sanki bu yazıda sorunun çözül müş bir sorun olarak ortaya konduğu biçiminde bir değerlendirme yapma konusunda ihtiyatı gerektirir. Bu söylenen, bu konuda bu yazıda henüz açık olunmadığının açıf ifadesi - dir. Bu yazıya dayanarak, **bütün tartışmada** "devrimci güçlerle ortak tartışma yayın orga nı" savunuldu iddiası doğru değildir. Benim açımdan, kimlerle çıkarılacağı sorunu doğrudan doğruya yayın organının amacıyla bağıntı lı bir sorundur. Bu amaç 1 Haziran 1985 tarihli yazımda da "Uluslararası planda ORTAK PLATFORMUN YARATILMASI ve ÖRGÜTSEL birliğin oluşturulması, Türkiye özelinde Türkiye devriminin programının temellerinin yaratılması ve Marksist-Leninist güçlerin bir parti için de birleştirilmesi"ne hizmet edecek tartışma olarak tespit edilmiştir. Amaç böyle tespit edilmiş olmasına rağmen, böyle bir yayın organının ancak Marksist-Leninist ve Marksizm-Leninizme yakın güçlerle birlikte ortaklaşa çıkarılabileceğinin tespit edilmemiş olması; tersine bir yerde bir tartışma bağıntısında, genel bir şekilde "çeşitli devrimci grupla - rın ortaklaşa çıkardıkları bir tartışma yayın organı"ndan sözedilmesi, yazının kendi i çindeki eksikliği, yanlışı, tutarsızlığıdır; ve yalnızca bu yazının kaleme alındığı dönem de bu noktada berrak olunmadığının ifadesi - dir. Yine görülen odur ki, **tartışmalar için**de en azından benim açımdan doğru bir noktaya varılmıştır. Konferansa sunulan karar tasarısında getirilen düşünce doğru bir düşüncedir. Bu noktada atıfta bulunulan yazı ile karar tasarısı arasında, bir bağıntıdaki çelişmeyi görüp bunu bilince çıkartmamış olmam, yukarda da belirttiğim gibi benim hatamdır. Benim hatam bu çelişmeyi görmemek biçiminde bir hatadır. "Yeni görüş" denilen görüşü içe rik olarak yanlış gördükleri halde, bu "yeni görüş"e Konferans öncesinde ve sırasında hiç bir eleştiri getirmeyenlerin bu hatalarının değerlendirmesini ise, ben o yoldaşların ken dilerine ve Partiye bırakıyorum.

Çağrı taslağı üzerine birkaç söz

İlk anda bana da fazla problemli görünmeyen, çizilen sınırlar üzerinde tartışılma ihtiyacı duyduğum bu çağrı taslağını, bu yazıyı ka leme alırken yeniden incelediğimde, bugünkü ihtiyaç olan ortak tartışma yayın organı bağıntısında **işe yaramaz** bir çağrı olarak de - ğerlendirme durumundayım.

Çağrı önce **amaç** konusunda sorunu **çok muğlak**; hem İ.Güzel imzalı yazıdan, hem de tavsiye kararından **çok geri** bir pozisyonda koymaktadır.

Çağrı bu yayın organının **programı** konusun da, bunun "ortak konması gerektiği"ni söyleyip durmakta, bizim bu programa talebimizin ne olduğunu ortaya koymamaktadır. Bu tavır bütünü ile yanlıştır. Sorun ayrıntı sorunu değildir. Böyle bir çağrı tam da bu noktada — diğerleri ile tartışabilmek için de— bizim ne istediğimizi açık-berrak bir biçimde orta ya koymak zorundadır. Ve bu konduğunda, belki "İleri" ile birlikte bir çağrı yapmanın olanağının ortadan kalkma ihtimali de vardır!

Kimlerle çıkarılacağı konusunda, amacın muğlaklığına bağlı olarak bir noktada "tüm komünistler, Komünizm sempatizanları ve devrimci-demokratlar" "Komünist hareketin mevcut o lumsuzlukları"na karşı "işbirliğine" çağrılı yor! Devrimci-demokrat diye değerlendirilenlerle **komünist hareketin olumsuzluklarını aş mak için**(!) işbirliği herhalde doğru değil - dir!

Bir başka yerde, "Komünistler, Komünizme yakın güçler, kendine komünist diyen devrimci akımlar"a ortak yayın organı çıkarması gö revi veriliyor. Bir başka yerde ise "emperya lizmin, sosyal-emperyalizmin, her türlü geri ciliğin, Rus modern revizyonizminin, Çin revizyonizminin, Troçkizmin, Avrupa komünizminin savunucusu olmayan", "tartışmayı ilerleten her devrimci grup, çevre, kişi" bu faali yete katılmaya çağrılıyor. Bu katılımın "ortak yayını çıkarmaya" doğrudan katılma olup olmadığı belli değil. Ki eğer genelde "dev - rimci-demokratlar"la bu iş yapılacaksa, burdakiler haydi haydi bu işin içinde ele alınmak zorundadır. Öyle de alınsa, böyle de alın sa, bu noktada birlikte çıkaranların sınırı - nın Marksist-Leninist ve Marksizm-Leninizme yakın olanlardan geniş tutulduğu açıktır. Ve amaç komünist hareketin olumsuzluklarını aşmak ise, gerçekte yanlış olan da budur. Ama esasta kendi içinde bu belge ayrı bir ortak tartışma yayın organı anlayışının ürünüdür.

İ. Güzel
15 Nisan 1986

* * *

ÇAĞRI (TASLAK)

Dünya ve Türkiye komünist hareketi, uzun yıllardır, çok yönlü bir bunalım içinde bulunu - yor. Türkiye somutundaki bunalım, 12 Eylül fa şist darbesi ve devrimci hareketin yenilgisiyle çok daha açık hale geldi. Bugün Marksizm - Leninizm adına yola çıkan bir dizi devrimci a kım, çıkmaz ve arayış içinde bulunuyor.

Tablonun bir yanını çıkmaz ve arayış oluştururken, diğer yanını Marksizm adına, anti-

Marksist görüşlerin savunulması, devrimci sosyalizmle devrimci demokrasi arasında kalın bir sınır çizginin çizilememesi, komünist güçlerin bunalıma karşı tutarlı, güçlü bir alternatif ortaya koyamamaları oluşturmaktadır.

Komünist ve devrimci-demokrat akımların yıllardır kökleşmiş hastalıklarının bir sonucu olarak, bir dizi tartışmalı soruna rağmen, kapalılık egemen durumdadır. Kapalılık, birleşmesi ve ayrılması gereken güçlerin birlik ve ayrılık yanlarının ortaya çıkmasını engellediği gibi, bunalıma aktif müdahaleyi de engellemektedir. Açıklığı savunan sınırlı güçlerin çabaları ise, muhaliflerin kapalılığı nedeniyle şu anda fazla bir etki yapmamaktadır.

Günün temel görevi, proletaryanın öncülerini, dağınık komünist güçleri bir örgüt içinde kaynaştıran, Marksizm-Leninizm ideolojisiyle donanmış bir komünist partisi yaratmaktır. Öncelikle bilince çıkartılması gereken gerçek budur. Fakat bu, knediliğinden gerçekleşecek bir olgu değildir. Kendine komünist, proletaryanın temsilcisi diyen her grup, çevre, kişi, bu yönde bilinçli çaba harcamak zorundadır. Bugün komünist ve Komünizmden etkilenmiş güçler, yaşanan bunalımın sonucu olarak dağınık durumdadır ve her geçen gün bu dağınıklık yaygınlaşmaktadır. Sözkonusu güçler arasında diyalog yoksunluğu ve hoşgörüsüzlük egemen durumdadır. Bu güçler arasında ciddi bir ideolojik savaşım ve etkileşim yok denecek kadar zayıftır. Adeta, her grubun kendi yayın organında yazdığı, o grubun elemanları ve sempatizanları arasında okunmakta ve tek doğru olarak kabul edilmektedir.

Bugün komünist ve komünizm adına hareket eden devrimci güçler, genellikle tek doğru olarak kendini görmekte ve doğal olarak, kendi dışındaki güçleri kendi çizgisine kazanmaya çalışmaktadır. Diğer yandan, sınırlı da olsa bu güçlerden bazıları kendi dışında komünistler olduğunu düşünmekte ve birlik çağrıları yapmaktadır. Fakat bunların gerçekleşebilmesi için, ciddi bir ideolojik savaşım gerekir; birlik ve ayrılık noktalarının herkesin gözü önünde ortaya çıkması gerekir. Gerçek olan şudur ki, bütün bu güçle arasında, birlik ve ayrılık noktaları ortaya çıkarılmadığı gibi, bunu ortaya çıkaracak köklü, sürekli, kalıcı ideolojik savaşımlar da son derece zayıftır. İçine kapanıklık, dönemin genel özelliği durumundadır.

Komünistler, kendine komünist sıfatını yakıştıran devrimciler, bu duruma sessiz kalamazlar, kalmamalıdırlar. Bu sorunlar salt bir grubun, kişinin sorunu değil, genel olarak proletarya hareketinin, komünist hareketin sorunudur.

İşte bu koşullarda bizler bu duruma müdahale etmenin aracı olarak, komünistlerin, komünizme yakın güçlerin, kişilerin, kendine komünist diyen devrimci akımların asgari koşullarda biraraya gelerek, ortak bir yayın organı çıkarmasının, bu yayın organında tartışmalı sorunları birlikte tartışmasının, birlik ve ayrılık noktalarını ortaya çıkartarak, birlikte daha ileri birlikler ve ortak faaliyet örgütlemesinin yararına inanıyor ve ilgili grup, çevre ve kişilere öneriyoruz.

Böyle bir ortak faaliyete, emperyalizmin, sosyal-emperyalizmin, her türlü gericiliğin, Rus modern revizyonizminin, Çin revizyonizminin, Troçkizmin, Avrupa komünizminin savunucusu olmayan, ortak faaliyete gücü oranında katkıda bulunan ve tartışmayı ilerleten her devrimci grup, çevre, kişi katılabilir, katılmalıdır da. Şüphesiz, böyle bir faaliyete girişildiğinde, yayın organının amacını, kapsamını ortaya koyan bir platformun ortaya konulması gerekecektir. Biz, böyle bir platformun ortak faaliyete katılan güçler arasında tartışılarak ortaya konması gerektiği görüşündeyiz. Bu nedenle burada ayrıntılara girmiyoruz. Bütünüyle olmasa da, bu konuda ilişkin genel ilk düşüncelerimizi çeşitli yayınlarda, tartışmalarda ortaya koymuş bulunuyoruz.

Bizler bu önerimizle aşağıdaki amaçları gerçekleştirmeyi hedefliyoruz:

1- Birbirlerine yakın çeşitli grup, çevre ve kişiler arasında ideolojik savaşım için - de, birlik ve ayrılık noktalarını açığa çıkartarak daha ileri bir birliğe zemin hazırlamak,

2- Devrimci hareket içinde ideolojik savaşımın canlandırılmasına yardımcı olmak, karşılıklı etkileşimi, aynı yayın organında farklı görüşleri okuyucuya ileterek sağlamak, kapalılığın yıkılmasına çalışmak,

3- Türkiyeli devrimcilerle benzer sorunları tartışan, uluslararası düzeyde çeşitli komünist ve devrimci akımların görüşlerini Türkiyeli devrimcilere aktarmak,

4- Tartışmalı sorunları, tek tek grupların, kişilerin görüşlerini ulaştırdığı kesimlerden çok daha geniş kesimlere ulaştırmak,

5- Birşeyler yapmak isteyen, ama olanaksızlıklar nedeniyle görüşlerini geniş kesimlere ulaştıramayan küçük çevrelerin, kişilerin güçlerini birleştirerek daha geniş kesimlere ulaşmasını sağlamak,

6- Ve son olarak, olabildiğince bütün güçleri, ideolojik taviz niteliği taşımayan yazınsal bir anlaşma çerçevesinde, bunalıma müdahalenin koşullarını hazırlamak, bunda başarılı olunursa, bunalıma daha ileri düzeyde aktif müdahaleyi sağlamaktır.

Tüm komünistler, komünizm sempatizanları ve devrimci-demokratlar!

Komünist hareketin mevcut olumsuzluklarından şikayetçi iseniz, mevcut sorunlara müdahale etmek ve gücünüz oranında görüşlerinizin savaşımını vermek ve başkalarını kendi görüşlerinize kazanmak istiyorsanız, devrimciler arasındaki (Devamı s. 31'de)

8 Mart Uluslararası Kadınlar Gününde yapılan toplantılar üzerine

Aşağıda, bu yıl 8 Mart dolayısı ile yapılan toplantılar üzerine, bu toplantıların bir bölümünün raporları temelinde bilgi veren, ve önemli bazı tartışma noktalarına dikkat çeken bir yazı gönderiyorum. Bu yazı, toplantıların detaylı bir değerlendirmesi, ya da tartışılan noktalarda ideolojik pozisyonların değerlendirilmesi iddiasında değildir. Bu önümüzdeki dönemde yapılmalıdır, yapılacaktır.

Bu yıl Bolşevik Partizan taraftarları yurt dışında Batı Almanya'nın 6 kentinde, Fransa'da da iki kentte 8 Mart Uluslararası Kadınlar Günü ile ilgili toplantılar yaptılar.

Geçmiş yıllardakinin tersine, bu yıl Bolşevik Partizan adına hazırlanmış bir yazı yoktu. Her şehirde, Bolşevik Partizan taraftarları toplantıları kendi insiyatifleriyle gerçekleştirdiler, içeriğini kendileri tespit ettiler. Bu yıl bazı kadın yoldaşlar tarafından bölgesel olarak hazırlanan bir yazı, diğer yerlere de ulaştırıldı. Bu yazı(*) Batı Almanya'daki tüm toplantılarda okunarak, tartışmalara temel oldu. Yazı Paris'teki toplantıda okunmadı.

Toplantıların gerçekleştirildiği bazı şehirlerde, özellikle kadın arkadaşlar, bu toplantılarda kadınların aktif rol alması yönünde tavır takındılar. Toplantıların bir bölümüne bu, yalnızca kadınların podyumda yer alması, hazırlanmış yazıyı okumaları biçiminde değil; tartışmayı bizzat onların yönlendirmesi biçiminde de yansıdı. Geçmişte yapılan tartışmalara, toplantılara göre, kadın arkadaşların tartışmalara daha aktif katılması olgusu bu toplantıların önemli bir özelliği idi. Toplantılarda yalnızca örgütlü kadınlar değil, yer yer devrimci örgütsüz kadınların da tartışmaya katılmaları sevindirici idi.

Nitelikleri itibarı ile toplantılar değişiklikler gösteriyordu. Mesela Fransa'daki toplantılarda kültürel nitelik ağır basıyordu. Fransa'daki toplantılarda zengin bir kültür programı, enternasyonal türküler, skeçler, film, folklor, toplantının esasını oluşturuyor; buna karşı tartışma ikinci planda rol oynuyordu. Paris'te yapılan toplantıya İleri'den (devrimci kanat) arkadaşlar da katılmıştı. Toplantıya katılan İleri taraftarı bir arkadaş "bizim konuya daha çok demokratik bakış açısıyla yaklaştığımız yönünde eleştiriler getirmeye çalıştı.

Tezleri okuyan kadın yoldaş, bu eleştiriye karşı, bu arkadaşların sorunu emekçi kadınlar sorunu ile sınırladıklarını, bugün bütün toplumda genel kadın sorunu da olduğunu belirtti. Konuşmasının bu kısmında, "Emekçi kadınlar katılmadan devrim olmaz, devrim olmadan emekçi kadınlar kurtulamaz" şiarında, şiarın birinci kısmının doğru, ama ikinci kısmının tartışılmasını istediğini belirtti. Çünkü, ikinci kısmın sorunu emekçi kadınların kurtulmasıyla sınırladığını belirtti."

Bolşevik Partizan'dan bir yoldaş, bu eleştiriler ve görüşler konusunda: "Bizim, kadınların kurtuluşu sorununu proleter devrimi genel sorununa bağlı ele aldığımızın açık olduğunu söyledi....

"Emekçi kadınlar katılmadan devrim olmaz" şiarının tartışılmayacak kadar açık olduğunu; ancak "Devrim olmadan emekçi kadınlar kurtulamaz" şiarının tartışılmasında fayda görmediğini, kendisine de pek doğru gelmediğini; çünkü devrimin "kadınların bir bölümünü" kurtarma çalışmasının dışında tutamayacağını; devrimin toplumsal etkilerinin kaçınılmaz sonuçlarının kadınların bir tüm olarak kurtuluşunun yolunu açacağını belirtti."

Batı Almanya'daki tartışma toplantılarından birinde ise birkaç Spartakus taraftarı da vardı. Bunlar Bolşevik Partizan'ın kadın sorunu konusunda laf ettiğini, ama pratikte "erkek şöveneisti" olduğunu vb. —hemen her zaman olduğu gibi, ispat çabasına gerek duymadan, iddia düzeyinde getirdiler. Toplantılarda kadın arkadaşların aktif katılımı, toplantılarda okunan tartışma yazısının kadın arkadaşlarca hazırlanmış olması olgusu, bu yazıda eksikliklerimize-hatalarımıza dikkat çekilmesi, çözüm için aktif çaba sarf edilmesi yönünde çağrı ve girişimlerin olduğu bir ortamda, Spartakusçuların getirdiği bu eleştirinin tutar bir yanı olmadığı ortadadır. Hele hele bir de Spartakus'un eleştirdiği konuda eleştirdiği tavrımızın teoride ve pratikte

---

(*) Sözkonusu yazı, Bolşevik Partizan S. 28, s.22-25'de yayınlanan yazıdır.

Burada ayrıca şuna dikkat çekmek isteriz ki, teknik bir hata sonucu, bu yazı ilk hali ile, üzerinde yapılan değişiklikler olmaksızın basılmıştır. Burada bu değişiklikleri yayınlar, okuyucularımızdan özür dileriz. Değişiklikler şöyledir:

Sayfa 22, alttan 2. paragrafın 4.—6. satırı şöyle olmalıdır: ... önkoşulları proletaryanın demokratik devrim mücadelesinin ve gelişmesi içinde proleter devrim için mücadelesinin zaferi ile yaratılabilir. Aynı ...

Sayfa 24, 5. paragrafın ilk satırı şöyle olmalıdır: Örneğin: Yönetici işlerde kadınların görevlendirilmesi sözkonusu olduğunda...

doğru alternatifini göstermediği de bilindiğinde, eleştirinin ayakları havada bir eleştiri olduğu büsbütün ortaya çıkmaktadır.

Bir başka toplantıda, toplantı hazırlığı bu bölgedeki GUAfS ve Komeleh temsilcileriyle de tartışılarak yapıldı. Bu gruplar da toplantıya kendi ülkelerinde kadının durumu hakkında bilgileri içeren birer konuşma ile katıldılar. Toplantıda İranlı bir kadın arkadaş, kadının durumu hakkında uzun bir şiirle, bir Türkiyeli ozan arkadaş ise türkülerle katkıda bulundu. Tartışmalarda gerek İranlı ve gerekse GUAfS'lı arkadaşların yazıları üzerine canlı bir tartışma yürütüldü. Sosyal-emperyalistlerin iktidarı altında, kadının durumu, İran'da Komeyni rejimi altında kadının ezilmesinin —Şah dönemindeki biçimlerin daha da ilerletilerek devamı olan— özel biçimleri üzerinde duruldu.

Bolşevik Partizan taraftarı kadın arkadaşların hazırladığı yazı üzerindeki; özellikle toplantı öncesinde hazırlıklar sırasında ve toplantı sırasında değerlendirmede yürütülen tartışmada, bazı erkek arkadaşlar, özellikle kendi bulundukları bölgede derneklerde "Kadınlar kolu" kurulması önerisinin, yalnızca örgütsüz kadınları gözönünde bulunduran bir öneri olduğu şeklindeki tespiti reddettiler. Bazı kadın arkadaşlar buna karşılık, sorunun "yalnızca"da düğümlenmediği, sorunun öncelikle ne yapılması gerekli olduğunun tespiti olduğunu belirttiler. Genelde içimizdeki örgütlü ileri kadınları ilerletmeyi merkeze koyan özel bir siyasetimizin olmadığı; kadın sorunu, kadınların örgütlenmesi vb. denince akla ilk gelenin örgütsüz kadınların örgütlenmesi olduğunu, bunun genel bir durum olduğunu, çeşitli çalışma alanlarına değişik şekilde yansıdığını belirttiler.

Bazı arkadaşlar ise, hazırlanan yazının yeni birşey getirmediğini, tersine geçen yıllara göre geri bir adım olduğunu, çünkü sorunların çözümü konusunda yol gösterilmediği eleştirisini getirdiler. Bu eleştiriye karşı, bu yazıda kadınlar sorunundaki çalışmada ağırlığın hangi çalışmaya verilmesi gerektiği konusunda berrak tavır takınıldığı; ve bunun somut olarak ne anlama gelebileceği konusunda da tartışıldığı görüşleri getirildi.

Bir başka toplantıda, toplantı hazırlığında Kurtuluşçularla toplantıyı beraber düzenleme konusunda yapılan anlaşma, K. Timuroğlu ile ilgili bildirimizin dağıtılmasından sonra Kurtuluşçular tarafından, toplantının yapılacağı gün bozuldu.

Batı Almanya'daki bütün toplantılarda, kadın arkadaşlardan, kadınlar için özel örgütlenme biçimlerinin düşünülmesi, bu yönde uygulamalara girilmesi yönünde öneriler geldi.

Batı Almanya'da yürütülen tartışmalarda, kadın arkadaşların hazırladığı yazıya getirilen eleştiriler ışığında, özellikle şu noktaların üzerine tartışılması bize önemli görünüyor:

+ Konuşma metninde, bir-iki toplantıda, konuşmanın giriş bölümüne eleştiri getirildi. Eleştiri özellikle TKP'li modern revizyonistler açısından, bunların 8 Mart'tan 8 Mart'a "kadın" sorunu üzerinde durdukları, onun dışında birşey yapmadıkları biçiminde bir tespitin doğru olmadığı şeklinde bir eleştiridir. Gerçekten de TKP revizyonistleri kadın sorunu ile yalnızca 8 Mart'ta ilgilenmemişlerdir. Bunların geçmişte kadın örgütleri, kadınlar için gazeteleri vb. vardı. Bugün de yayın organlarında özel olarak bu sorun üzerinde durmaktadırlar. Bunlara yönelen eleştiri, "birşey yapmadıkları"na değil, yaptıkları işin emekçi kadınları ve genel olarak kadınları kurtuluşa götürmeyeceğine, bunların kadın siyasetinin burjuva kadın siyaseti olduğuna yönelmelidir.

Bu anlamda, yazıda girişte yapılan tespit TKP çevresi dışındaki bir dizi oportünist grup için geçerlidir, ve ayrımcı konmamış olması yanlıştır. Bir dizi oportünist örgütle, TKP'nin kadın siyaseti konusundaki benzerliklerin ve ayrılıkların ortaya konması bir görevdir. Bu bağıntıda şimdilik görebildiğimiz gerek bizim geçmişimizde, gerekse mesela Partizan'da bugün bu konuda olan, burjuva kadın hareketine tepki olarak, bu sorunun küçümsenmesi, ve adeta burjuva kadın hareketinin reddi içinde, feodalizmle uzlaşma-birleşmeye varan tavırlardır.

+ Tartışmalarda ortaya çıkan bir başka gerçek de, proleter sınıf mücadelesinin bütün sorunlarında olduğu gibi, kadınlar sorununda da Marksist-Leninist teoriden yola çıkarak berrak bir proleter çizginin yaratılmasının görev olarak önümüzde durduğudur. "Komünistler parti inşa ederken kadınlara karşı hangi özel siyasetleri uygularlar?", "Kadınların kazanılması çalışmasında bugün öncelikli görev nedir?", "Partinin birinci inşa aşamasında da kadınların durumuna uygun özel örgütlenme biçimleri gerekli midir?", "Bizim durumumuzda bu nasıl olabilir?" gibi tartışmalar içinde ortaya atılan sorunlar, ve sorular üzerine tartışma sürdürülmeli, bu tartışmalar için Komintern'in yürüttüğü tartışmalar tartışma içine alınmalıdır. Bu alanda merkezi görevlerden biri, Komintern'in bu konudaki en azından merkezi yazılarının Türkçeye kazandırılması olmak zorundadır.

+ Tartışmaların ortaya koyduğu bir başka talep, devrimci ve komünist kadınlar için bir kadınlar konferansı düzenlenmesidir. Böyle bir konferansın amacı hakkında da, özellikle devrimci-kadın arkadaşların, devrimci mücadele ve örgüt içinde kendi durumlarını kendilerinin değerlendirmesi, hem erkek arkadaşların hem de bizzat kadınların bu konudaki hatalarının tespiti ve çözüm (Devamı s.31'de)

1 MAYIS'I VE ONUN... (4. sayfadan devam)

yoğun bir şekilde geliştirilen ilkel yabancı düşmanlığı; "Türkün Türkten başka dostu YOKTUR" düşüncelerine karşı mücadele - yi; mesela Alman ırkçılığına karşı mücadele adına Türk ırkçılığını körükleme siyasetinin teşhirini; Alman, Fransız, İngiliz, Amerikan, hangi ülkeden olursa olsun işçi sınıfının Türkiyeli işçilerin düşmanı olmadığı; dostu, sınıf kardeşi olduğu bilincinin işçi sınıfı içine taşınmasının gerekliliği anlamına gelir. Bunu yapmayanların; tersine mesela Alman ırkçılığına karşı mücadele adına, Türk faşistleri ile, dincilerle vb. birleşmeyi "devrimcilik" sayanların da bu tavırlarının devrimcilikle ilgisi yoktur.

Görev, "BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİNİZ!", "BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR BİRLEŞİNİZ!" şiarlarını hayata geçirmektir, onun için çalışmaktır.

Bütün bunların yanında ve hepsinin başında Komünistler, 1 Mayıs'ta, devrimin zaferinin gerçek garantisinin sağlam bir bolşevik partisinin varlığı olduğunun, ve bugün bunun var olmadığı şartlarda, onun yaratılması esas görevinin propagandasının, ve ona uygun davranışın da 1 Mayıs'ın devrimci geleneğinin yaşatılmasında bir kıstas olduğunu bilirler.

Yaşasın uluslararası işçi sınıfının Birlik-Mücadele-Dayanışma günü 1 Mayıs!

Kahrolsun emperyalizm, sosyal-emperyalizm ve her türlü gericilik!

Yaşasın proleter dünya devrimi!

Yaşasın proleter enternasyonalizmi!

*

HAİTİ... FİLİPİNLER... (13. sayfadan devam)

O yaptığı karşılama konuşmasında, "Bazı dost ülkeler Filipinleri aşağılayıcı bir tavır içine girerken, ve Filipinler'in iç işlerine karışırken, Sovyetler Birliği'nin tarafsız tavrı kutlanacak bir tavırdır" demekte idi.

Bütün dünya basınında Marcos'un seçim sahtekarlıkları üzerine haberler yer alırken, Sovyet basını "Amerikan basınının anti-Filipin kampanyası", "Filipinler gibi bağımsız bir ülkenin içişlerine, şimdiye kadar örneği görülmemiş bir terbiyesizlikle karışma" (Sovyet haber ajansı TASS, 17 Şubat) ahkâm kesiyordu.

Ne yazık ki(!) Sovyetlerin bu yatırımı onların umduğu sonucu vermedi. Rus sosyal-emperyalistleri bir kez daha yanlış ata oynadılar!

Bir kez daha görüldü ki, ve görülecek ki... İşçilerin, köylülerin, emekçi halk yığınlarının bir tek gerçek kurtuluş yolu vardır...

İşçi sınıfı önderliğinde; emperyalizmi ve onun uşaklarının bütün iktidar biçimlerini karşısına alan, işçilerin-köylülerin emekçilerin silahlı, örgütlü gücüne dayanan, işçilerin-köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğünü hedefleyen anti-emperyalist demokratik halk devrimi... Ancak böyle bir devrimin zaferiyledir ki, emperyalizme bağımlılık zinciri kırılabilir; bütün feodal, yarı-feodal ilişkiler parçalanabilir, ve açık sınıf mücadelesi yolundan yürünerek proletarya diktatörlüğünü kurmanın, proletarya diktatörlüğü şartlarında sosyalizmin inşasının yolu temizlenebilir.

Haiti ve Filipinler halkları, bütün dünya halkları gibi, er geç bu yolda yürüyecek, bugün hakim sınıfların bir kanadına destek verme durumundo olan devrimci gücünü kendi iktidarı için kullanacaktır!

3 Nisan 1986

*

8 MART ULUSLARARASI KADINLAR GÜNÜ...

(30. sayfadan devam)

yolları arama... konuları öne çıktı.

Sonuç olarak biz bu toplantıları, tartışmaları kadınların baskı, kölelik ve sömürüden kurtuluşu mücadelesinde küçük de olsa ileriye doğru atılmış adımlar olarak değerlendiriyoruz.

Filiz

12.4.86

ORTAK TARTIŞMA YAYIN ORGANI... (28. sayfadan devam)

hoşgörüsüzlükten, kapalılıktan, sağlıklı bir ideolojik savaşımın yokluğundan, birlik olmamadan rahatsızlık duyuyorsanız, sizleri ortak bir işbirliğine, ORTAK TARTIŞMA YAYIN ORGANI'nın çıkarılması girişimine aktif olarak katılmaya ve bu sorunları tartışmak üzere biraraya gelmeye çağırıyoruz. İnanıyoruz ki, ilgili grup, çevre ve kişiler bu faaliyete omuz verdiklerinde, en azından devrimci hareket bugünkü durumundan bir adım daha ileri adım atmış olacaktır.

Önerimize olumlu bir tutum takınacağınız dileği ile, cevabınızı en kısa zamanda bize iletmenizi rica ediyoruz.

BOLŞEVİK PARTİZAN adına R. Bahdiyar
İleri (Devrimci Kanat) adına R. Tanyeri Ocak 1986

*

ÖZÜR

Bolşevik Partizan sayı 25/26'da, Devrimin Sesi'nde çıkan, Mao hakkında bir yazı ile ilgili olarak tavır takınmış, eleştiriler getirmiştik. Bu eleştiri yazımıza Bolşevik Partizan taraftarlarından bir eleştiri geldi. Yapılan yorumlardan birinin yanlış olduğuna yoldaşlar dikkat çektiler.

Sözü geçen eleştirilen bölüm, Devrimin Sesi'nin yazısının beşinci bölümüne getirdiğimiz yorum ve eleştiridir.

Devrimin Sesi'nin yazısının eleştirdiğimiz bölümü şöyledir:

"Nereden alırsak alalım, Mao bir proleter devrimci değildir. Yanlış bu da değil: Mao proletaryanın düşmanıdır. Şu sıralarda Mao'ya sahip çıkıp Enver Hoca'ya küfreden revizyonistler, örneğin Partizan revizyonistleri, tıpkı Mao gibi kapitalizmden yana güçlerdir. Partizan gibi Maocu revizyonistler Enver Hoca'ya küfrediyorlar, çünkü Mao'nun bir proleter devrimci değil de küçük-burjuva, köylü devrimci olduğunu dünyaya anlatan Enver Hoca'dır. Enver Hoca "Emperyalizm ve Devrim" adlı kitabında bu konuda şöyle diyor:"... (s.14)

Bizim bu paragrafa getirdiğimiz eleştiri şöyledir:

"İlginç ki ilginç: Mao proleter devrimci değil. O "kapitalizmden yana". Ama... o proletaryanın düşmanı da değil!!! (Mao proletaryanın düşmanıdır diyorlar; yanlış tam da burnun üzerine kurulu. Yapılan bir dikkatsizliğin sonucu olacak herhalde. BN) Kapitalizmden yana, ama proletaryanın düşmanı değil!!! Bunu çok "devrimci" ve "komünist" ve de "anti Maoist" ve de "anti-revizyonist"... HK söylüyor. Biz, burjuvazi ile proletarya arasındaki uzlaşmazlığın Marksizmin alfabesi olduğunu sanıyorduk. Burjuvaziyi savunanın; kapitalizmi savunanın; proletaryanın düşmanı olduğunun açık olduğunu sanıyorduk. Demokratik devrim aşamasında, demokratik devrimci burjuvazi ile proletarya arasındaki; proletaryayla köylülük arasındaki geçici irade birliğinin, demokratik burjuvazinin proletaryaya düşmanlığını ortadan kaldırmadığını düşünüyorduk. Yanılmışız... Öyle değilmiş meğer... Öyle ya, çok "devrimci" ve "komünist" ve de "anti-revizyonist", "anti-Maoist" HK öyle diyorsa, öyledir!!! Marksizm-Leninizmin ırzına mı geçiliyormuş??? Boş verin Marksizm-Leninizmi, HK'ya bakın! Onun "ustası" AEP'e bakın!!!"

Partizan revizyonistlerinin "kapitalizmden yana" olduklarını tespit eden HK'ya, kendilerinin savundukları bu görüşler ile neden yana olduklarını sormak biraz ayıp mı kaçar acaba?" (s.15)

Bazı yoldaşlarımızın dikkat çektiği gibi, bizim burada getirdiğimiz eleştiri yanlıştır. Halkın Kurtuluşu'nun söylediklerinin yanlış bir yorumu üzerine eleştiri inşa edilmektedir. Bu bölümdeki eleştiriyi özür dileyerek bütünü ile geri çekiyoruz.

*

Sorumlusu ve yazışma adresi: U.T.W., P.O.BOX 461
(V.i.S.d.P.:) LONDON E8 4JB, ENGLAND

HEJMAR 29

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN
JÎBO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEVİK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkeren hemû welatan yekbın! Karkeren hemû welatan û gelen bındest yekbın!

ENTERNASYONAL

Hışyarbın êdi jı xewê
Hışyarbın bındestên dınê!
Dıjı zılmê wek wolqan ın em,
Ev şerê jıyın û mırınê.
Bıhelışının vê dezgehê kewn
Jıyınek nu dıxwazın em!
Pozbılınd êdi bızanbın:
Nah şunda her tışt em ın!

Ev şerê mey paşin e
Şerê dıjwar û gıran,
Bı enternasyonalê
Rızgar dıbe ınsan.

Xwedê, patron, mir, axa û sultan
Ka me çer rızgar dıkın!
Ev tenê destê me ne
Dıkarın me rızgar bıkın.
Harke agıre şoreşgeri,
Bıde ber bê zulmê û zorê!
Bı gışt quweta mılê xwe
Dem e, lêxe hesınê sor!

Ev şerê mey paşin e
Şerê dıjwar û gıran
Bı enternasyonalê
Rızgar dıbe ınsan.

Hemû karxane û erd
Her tışt malê xebatkaran.
Ger dınê ê xebatê be,
Ka çı heqê koledaran.
Xwinê ku cellat dırıjtnın
Rojeki wan bıherıqıne,
Jı ser vê behra xwinê
Roja sor dê bıbrıqıne.

Ev şerê mey paşin e
Şerê dıjwar û gıran,
Bı enternasyonalê
Rızgar dıbe ınsan.

BIJI 1 GÛLAN!